vitaband

Förord till den elektroniska utgåvan

Under arbete...

I. Sånger för föreningsverksamheten.

N:o 1.

Marschtakt. Ej för fort.

R. Althén.

1. Tågen fram med vårt snövita, vackra banér, Bär det högt i de kämpandes led! Ty det vore en fläck på dess snövita glans, om ej kvinnan i kampen var med.

2. Ej vi komma med vapen och rustning av järn; Men vi komma med själ, som är varm, För att kämpa mot allt, som är orent och lågt, Och för barnet vid mödrarnas barm.

3. Det skall växa sig starkt, det skall lära sig se Mot ett mål, som är ädelt och stort. När vi bana dess väg, när vi hindren ta bort, Faller ljus genom framtidens port.

3. Och om kampen blir hård — vad betyder det väl, Om vi falla i kämparnas lag! Den, som föll på sin post, delar segrarens lön, När vi hunnit till målet en dag.

4. När vi älska vårt land, när vi tro på vår Gud, Få vi kärlek och mod i vår barm. Och när målet vi skymta, vår snövita duk Glatt vi höja i stridernas larm.

(Anna H—m Preinitz.)

I. Sånger för föreningsverksamheten.

N:o 1.

Marschtakt. Ej för fort.

R. Althén.

1. Tågen fram med vårt snövita, vackra banér, Bär det högt i de kämpandes led! Ty det vore en fläck på dess snövita glans, om ej kvinnan i kampen var med.

2. Ej vi komma med vapen och rustning av järn; Men vi komma med själ, som är varm, För att kämpa mot allt, som är orent och lågt, Och för barnet vid mödrarnas barm.

3. Det skall växa sig starkt, det skall lära sig se Mot ett mål, som är ädelt och stort. När vi bana dess väg, när vi hindren ta bort, Faller ljus genom framtidens port.

3. Och om kampen blir hård — vad betyder det väl, Om vi falla i kämparnas lag! Den, som föll på sin post, delar segrarens lön, När vi hunnit till målet en dag.

4. När vi älska vårt land, när vi tro på vår Gud, Få vi kärlek och mod i vår barm. Och när målet vi skymta, vår snövita duk Glatt vi höja i stridernas larm.

(Anna H—m Preinitz.)

N:o 2.

Rask marschtakt.

J. Olof Lindberg.

1. Döttrar av Sverige, resen er alla, följen vårt glänsande, vita banér. Ren är dess färg som de flingor, som falla, Aldrig i stoftet vi sänka det ner. Gud är vår konung och hemmet vår borg,

2. Döttrar av Sverige, räck ut edra händer, dragen de sjunkna till kärlekens Gud. Visen de unga, att skönhet och styrka Givs blott det folk, som vill följa hans bud. Gud är vår konung och hemmet vår borg,

Sverige vårt hemland i glädje och sorg. Trohet och renhet ej Sverige kan mista, Aldrig i last får det sänka sig ner. Döttrar av Sverige, tills hjärtana brista, följen vårt glänsande, vita banér!

(Anna H—m Preinitz.)

N:o 3.

Långsamt.

Axel Jacobson.

1. För Gud, för hemmet, för vårt fosterland, Är Vita Bandets valspråk. Främst för Gud, ja främst för Gud, O, vilket ord! Står hjärtat ej i brand Vid tanken: vi få lyda Herrans bud. För Gud, för Gud!

2. För hemmet! Må vi sträva dag för dag Att dana hemmet till :,: en fridens härd, :,: Där hjärtat finner tröst för sorgens slag, Där trötte vandrarn hämtar kraft till färd I stormig värld.

3. För fosterlandet! Hell, o fosterland! Din frihet aldrig våldet :,: nederlagt! :,: Med bok och plog och nål och

svärd i hand, Vi, män och kvinnor, ge vår kärleks makt Till trogen vakt.

4. O Sverige, fosterland, din unga här Må växa fri, må växa :,: stark och sund, :,: Ej lastens slav dig säkert skydd beskär, Men ädla söner hålla sitt förbund I nödens stund.

5. För Gud, för hemmet, för vårt fosterland. Om Herren blir vårt allt, blir :,: hemmets frid, :,: Och folket enas till ett brödraband, Som vinner seger, när det går till strid I stormig tid.

(Maria Durling.)

N:o 4.

S. J.

1. Vita Band, med dig vi gå Ut att för det goda strida. Självisk ro vi offra må För att hjälpa dem, som Iida. Räck din starka, varma hand, Vita Band!

2. Nya skaror fylkas må Under vårt banér, det vita, Och med friska krafter gå Att de tunga bojor slita. Kraft att sprida frihets liv, Gud, oss giv!

3. *Tacka* må vi, att vi få, Vara med i heta striden Och på livets sida stå, Det som varar bortom tiden, Det vars strålar hit bland grus Sänder ljus.

4. Prisa må vi Gud, som band Oss med ljusa länkar samman, Som i skilda folk och land Väcker upp den helga flamman, Kärlekslängtan, stark och varm, I vår barm.

5. Kärlekslängtan till allt gott Må du, Vita Band, städs' nära, Bland allt ont och fult och smått Högt din fana må vi bära. Signad du i Sveriges land, Vita Band!

(Henny Widström.)

N:o 5.

Kraftigt.

Ida Sahlin. — Sara Wennerberg-Reuter.

1. Lova Herren Gud, min själ! Vad han gör är rätt och väl. — Lova honom allan tid, Ty han nådig är och blid.

2. Gud är den, som med ett ord Skapat himmel, hav och jord, Men av allt, som jorden bär, Mänskan honom kärast är.

3. Den, som hungrar, gör han mätt, Skaffar den förtryckte rätt; Löser den, som fången är, Och den blinde syn beskär.

4. Han upprättar mer och mer Den, som ligger slagen ner; Älskar den, som lever from, Spar den onda till sin dom.

5. Herren ser till änkors nöd, Ger de faderlösa bröd; Främlingen han nåd beter, Slår de ondas anslag ner.

6. Sions Gud är hög och stor, Salig den på honom tror! Lova Herren, gammal, ung, Gladlig halleluja sjung!

(Sv. psalmb. n:o 29, v. 1, 6—10.)

Vita Bandets korstågs-psalm.

N:o 6.

Allegro moderato.

*Stephen C. Foster.*Sjunges vid Vita Bandets världskongresser.

N:o 5.

Kraftigt.

Ida Sahlin. — Sara Wennerberg-Reuter.

1. Lova Herren Gud, min själ! Vad han gör är rätt och väl. — Lova honom allan tid, Ty han nådig är och blid.

2. Gud är den, som med ett ord Skapat himmel, hav och jord, Men av allt, som jorden bär, Mänskan honom kärast är.

3. Den, som hungrar, gör han mätt, Skaffar den förtryckte rätt; Löser den, som fången är, Och den blinde syn beskär.

4. Han upprättar mer och mer Den, som ligger slagen ner; Älskar den, som lever from, Spar den onda till sin dom.

5. Herren ser till änkors nöd, Ger de faderlösa bröd; Främlingen han nåd beter, Slår de ondas anslag ner.

6. Sions Gud är hög och stor, Salig den på honom tror! Lova Herren, gammal, ung, Gladlig halleluja sjung!

(Sv. psalmb. n:o 29, v. 1, 6—10.)
Vita Bandets korstågs-psalm.

N:o 6.

Allegro moderato.

*Stephen C. Foster.*Sjunges vid Vita Bandets världskongresser.

1. Runt världen all vårt Vita Band vi slå, Runt världen all ljus, hopp och tro vi så. Runt världen all Guds bud skall bliva lag, Och jubelhymnen högt skall klinga på segerns dag.

Den dagen den kommer — Till bön har Gud behag — Då världen bliver Kristi rike. O, segerdag!

2. Runt världen all, i sorgens mörka land, Se, i Guds kraft, där går vårt Vita Band. En bild av frid och rena seders lag, Som binda jord och himmel samman på segerns dag.

3. Runt världen all hörs Hosianna-sång, Med fröjd allt folk skall prisa Gud en gång. Ej någon bryter då Guds kärleks lag, Från syndfri jord ett jubel stiger på segerns dag.

(Övers. fr. eng.)

N:o 7.

Vita Band, hjärta, hand, se melodi: Bida blott.

1. Runt världen all vårt Vita Band vi slå, Runt världen all ljus, hopp och tro vi så. Runt världen all Guds bud skall bliva lag, Och jubelhymnen högt skall klinga på segerns dag.

Den dagen den kommer — Till bön har Gud behag — Då världen bliver Kristi rike. O, segerdag!

2. Runt världen all, i sorgens mörka land, Se, i Guds kraft, där går vårt Vita Band. En bild av frid och rena seders lag, Som binda jord och himmel samman på segerns dag.

3. Runt världen all hörs Hosianna-sång, Med fröjd allt folk skall prisa Gud en gång. Ej någon bryter då Guds kärleks lag, Från syndfri jord ett jubel stiger på segerns dag.

(Övers. fr. eng.)

N:o 7.

Vita Band, hjärta, hand, se melodi: Bida blott.

N:o 8.

Låt all din fruktan fly Och hoppas oförsagt! Gud hör din suck, din tår han ser, han håller om dig vakt.

2.

I vågor, moln och storm Han banar ömt din stig. Tro på din Gud, och natten skall I ljus förbyta sig.

3.

Han råder över allt, Allt i sin tjänst han tar. I ljus och renhet går hans väg, Sin nåd han aldrig spar.

4.

När han har lyft sin arm, Då tystnar varje hot. När han sitt folk försvara vill, Vem kan då stå emot?

5.

Låt honom leda själv Din kamp för hem och land! Med häpnad då du skåda skall, Hur vis, hur stark hans hand!

6.

Du honom ej förstår — Men himmel dock och jord Förtälja klart, hur väl han styr Med makten av sitt ord.

7.

Du ser vår svaghet, Gud, Vårt hjärta känner du. Så stärk vår hand, giv stadig fot, Ur stoftet lyft oss nu!

8.

Låt oss i liv och död Din sanning trogna stå Och till vår sista stund med fröjd Din kärlek prisa få!

(Övers, från eng. Vita Bandssångb. av *I. Rogberg.*)

N:o 9.

Andantino. Daniel Rudin.

N:o 8.

Låt all din fruktan fly Och hoppas oförsagt! Gud hör din suck, din tår han ser, han håller om dig vakt.

2.

I vågor, moln och storm Han banar ömt din stig. Tro på din Gud, och natten skall I ljus förbyta sig.

3.

Han råder över allt, Allt i sin tjänst han tar. I ljus och renhet går hans väg, Sin nåd han aldrig spar.

4.

När han har lyft sin arm, Då tystnar varje hot. När han sitt folk försvara vill, Vem kan då stå emot?

5.

Låt honom leda själv Din kamp för hem och land! Med häpnad då du skåda skall, Hur vis, hur stark hans hand!

6.

Du honom ej förstår — Men himmel dock och jord Förtälja klart, hur väl han styr Med makten av sitt ord.

7.

Du ser vår svaghet, Gud, Vårt hjärta känner du. Så stärk vår hand, giv stadig fot, Ur stoftet lyft oss nu!

8.

Låt oss i liv och död Din sanning trogna stå Och till vår sista stund med fröjd Din kärlek prisa få!

(Övers, från eng. Vita Bandssångb. av *I. Rogberg.*)

N:o 9.

Andantino. Daniel Rudin.

1.

Natten flytt och mörka skuggor vika För vår längtan och vårt ljusa hopp. Om vi aldrig våra löften svika, Ädla tankars värld vi bygga opp. Allt vad renast bor i hjärtat inne, Skall i liv och handling danas ut, Och vad fängslat låg i män'skosinne Skall befriat träda fram till slut.

2.

Fram till målet! Varje tvekan vike För den tro, som skänker världen ljus! En gång nås rättfärdighetens rike,

Sedan våldets fästen lagts i grus; Men ännu är stridens dag, vår fana Än vi lyfta högt mot himlens rand. Modigt klingar på vår ljusa bana, »Fram för Gud, för hem och alla land!»

(Mauritz Sterner.)

N:o 10.

Andantino. M. Luther.

1. O Herre, kom ibland oss här Och med din Ande var oss när, Välsigna oss i denna stund Och stärk vårt kämpande förbund.

2.

Beskydda våra hjärtan så, Att intet ont vi tänka må; Bevara oss för onda ord, Och låt blott kärlek bliva spord.

3.

Led hand och fot till goda verk, Och oss uti vår svaghet stärk; Lär oss i allt till dig se opp Och verka så i tro och hopp.

N:o 11.

I lugn marschtakt. Alice Tegnér.

N:o 10.

Andantino. M. Luther.

1. O Herre, kom ibland oss här Och med din Ande var oss när, Välsigna oss i denna stund Och stärk vårt kämpande förbund.

2.

Beskydda våra hjärtan så, Att intet ont vi tänka må; Bevara oss för onda ord, Och låt blott kärlek bliva spord.

3.

Led hand och fot till goda verk, Och oss uti vår svaghet stärk; Lär oss i allt till dig se opp Och verka så i tro och hopp.

N:o 11.

I lugn marschtakt. Alice Tegnér.

1.

Takt, takt, hålla takten, Den är mer än halva makten, Den gör en utav de många, den ger mod åt hjärtan trånga. Den gör lätt det allra tyngsta, lär de gamla som de yngsta, lär de starka som de svaga att mot målet hoppfullt draga.

2.

Takt, takt, hålla takten, Den är mer än halva makten. Komme vi i takt med andra, som i skilda trupper vandra, kunde kraften, som förgrenas, till ett helt för landet enas, då blev Sverige stormakts Iike uti andens vida rike.

(Efter *Bj. Björnson*)

N:o 12.

Marschtakt.

Sara Wennerberg-Reuter.

1. Kämpa mot eld, som tänder Flamman i ynglings bröst, Kämpa mot eld, som härjar Landet från vest till öst. Kämpa mot landsförrädarn, Hemmets svekfulla gäst, han, som i stoftet trampar allt vad du älskar mest.

2. Kämpa för tro, som bringar Frukter av liv och ljus! Kämpa i här, som svingar Svärdet för hem och hus! Kämpa för sak, som sprider Ljus i den mörka vrå, Kämpa för mor, som kysser Tåren från kinder små.

3. Kämpa och stå ej stilla, Ty det är nederlag. Våga, fast svag och ringa, Duster i ärligt slag! Minns blott vad saken gäller Och vem den hörer till. David med slungan fäller Jätten när Herren vill.

(Övers. av *A. Preinitz* fr. norska Vita Bandssångb.)

N:o 13.

P. P. Bliss

1.

Har du inför våldets segrar Känt dig fylld av ädel harm, Känt uti ditt sinne tändas stridens flamma helig, varm? Det är Herren Gud i höjden, som har tänt ditt hjärtas brand, Han dig kallar till att kämpa för din Gud, ditt hem, ditt land.

2.

Vänta ej, att andra händer Skola ta din gärning an; Lyssna ej till modlöshetens Skygga stämma: »du ej kan». Nej, ty Herren Gud i höjden Har dig kallat, stark och god; Vet du väl, vad Han kan skänka Dig av kraft, av lust och mod?

3.

Om du stundom modet fäller, Se dock framåt, ty du vet, Härligt mål ju striden gäller: Sanning, frid, rättfärdighet. Så vill Herren Gud i höjden Än sitt rike bygga här; Att dess väg på jorden bana Högsta liv och vinning är.

(Elsa Bengtson.) **N:o 24.**K. F. U. K:s förbundssång. Med tillstånd.

Moderato.F. R. Havergal.

1.

Trohjärtad! Helhjärtad! Trogen din fana, Konung och Frälsare, göre du mig! Städs på den väg, som du själv täcktes bana, Stark i din kraft, låt mig kämpa för dig! Ljude vår lösen, ljude den vida, Dragande många, Herre, till dig! Trohjärtad, helhjärtad,

nu och för evigt, Konung och Frälsare, Göre du mig!

2. Trohjärtad! Helhjärtad! — Jesus allena Vare min härskare dag ifrån dag! Glad vill jag offra mig, lydigt dig tjäna, Älska och vörda ditt goda behag. Ljude vår lösen, o. s. v.

3. Helhjärtad! Herre, du känner mitt hjärta, Vet huru ont och bedrägligt det är. Du, som har burit min synd och min smärta, Rena mig du från de onda begär! Ljude vår lösen, o. s. v.

4. Helhjärtad! Helige Frälsare, hör mig, Din vare makten i hjärtat — blott din! Bryt du min vilja, besegla mig, för mig Helt i den villiga lydnaden in! Ljude vår lösen, o. s. v.

5. Systrar — ett manande rop höres kalla, Vem vill då taga dess maning till sig? Låta ett fröjdefullt återsvar skalla: »Trohjärtad, helhjärtad, Herre, för dig!» Ljude vår lösen, o. s. v.

6. Med oss är Jesus — oss väntar hans vila, Över oss höjer sig korsets banér; Systrar, oss höves att fröjdefullt ila Fram på den väg, där han seger oss ger. Ljude vår lösen, o. s. v.

(*F. R. Havergal.* Övers. av A—der.)

N:o 25.

Andante religioso. Wetterling,

i. Fri är ör - nen, som på ving - ar Ö - ver moln i rym-den

far. Fri är käl - lan, som sig" tving - ar Fram ur klip-pan, frisk och

klar. Men långt me - ra fri är an - den, Aid - rig kan den fjätt-rad

bli Ut - i hår - da träl-doms-ban - den Av ett hopp-löst sia - ve - ri.

2. Frihet Herren själv inskrivit Uti varje mänskobröst; Och åt alla rätt han givit Att tillägna sig dess tröst. Frihetskänslan trotsar vana, Väld och sekelgammalt tvång, Hastar fram sin ljusa-bana, Sjungande sin fanesång.

3. Mången finns som likväl smäktar Uti mörka lasters band, Fastän frihetsvinden fläktar, Susande från strand till strand. Upp, o själ, din hjälp är nära, Bryt din tunga bojas glav! Frihet vill dig Gud beskära, Som dig allt med Kristus gav.N:o 26.

Glatt.

i. Var väl-kom-men i vår ska - - - ra, I vår trög- - na krets träd Nu en käm-pe skall du va-------ra, O - för-skräckt och se - ger-

fram! sam. E - mot sam-ma mål nu gå vi, Sam-ma tro oss styr-ka

ger, Un-der sam-ma fa - na stå vi, Le-den tät - na mer och mer.

2. Strider stunda, stormar nalkas, Möt dem modigt som en man! Troget sida invid sida Stå vi stödjande varann. Vitt kring jorden knytes bandet Av vår kärlek, av vårt hopp, Allas lycka gäller striden, Där vi höja fanan opp.

Bearb, av M. Sterner. (Goodtempl. sångb. n:o 13.)N:o 27.

Känsligt. G. Petersen.

Arr. för blandad kör av A. J. G.

I. Tu - sen, tu - sen ilmg-or da - la, Sprö - da, små, till jor-dens famn,

Strös kring vid - der ö - de, ka - la, Snart för - gät - na, u - tan namn.

Men la - - vi - nens bre - da bring - a Bry - ter väg med ås-käns ton:

Det är dock en Ii - ten fling-a Med mång tli - sen små som hon.

2. Låt oss modigt kämpa samman, Knyta led från land till land! Högre, högre stige flamman, Tänd av rena

hjärtans brand,

Att ej rusets skam må trycka Fria mänskors själar mer :,: Men vår tysta segerlycka Skiftas åt allt fler och fler! :,:

(Vilhelm Anner.) «(Goodtempl. sångb. n:o 9.)N:o 28.

Varmt. Gunnar Petersen.

i. Brö-der, syst-rar, låt oss gå till-samman Hän mot vå - ra lju - sa

dröm-mars land..... På vår ba - na ly - ser solskensfiam-man,

I vårthjär-ta ungdoms - el-dens brand. - - Ut till so - ligt kla - ra,

Ny- a, un-der-ba-ra Vid-der vi nu vand-ra hand i hand.

2. Än i mörkret ondskans drake lurar På sin skatt och tar sin offergärd. Men vi storma dock de fasta murar, Och vi höja modigt våra svärd. Mörkrets makt är liden, Och vi våga striden För vårt fosterland, för hem och härd.

3. Klara blickar, kinderna i låga, In i ledet, du som ute står! Ungt är blodet, men vi glatt det våga,. Leden tätna, skaran framåt går, Solsken vägen strimmar, Framtidslandet glimmar, Det är vårt, ty segern snart är vår.

(Emma Svensson.) (Goodtempl. sångb. 11:0 56.)N:o 29.

Maestoso. C. J. Stockenberg.

i. Hö - ga tro på lju - sets se - ger - makt, I ditt namn vi

i

käm-pa vå - ra stri - - - der; Mil - Ii - o - ner hjär-tan hål - lit vakt

Kring din fa - - na ut - - i svim - na ti - - - - der. Du, som göt ditt

mod i hjäl - tens barm, Väv - de skim - ret kring mar - ty - renspan - - na, Gör vår vil - - ja stark, vår kär - - lek varm,

Tills i dö - - den vå - - ra piil - - sar stan......na.

2. Våldet vandrar fram med järnskoddhäl,

De förtrampade i ångest klaga, Men i djupet av var mänskosjäl

Klingar släktets aldrig glömda saga Om den lyckoö, vars vana strand

Lyst som hägring över vreda vågor,. Våra ljusa framtidsdrömmars land,

Aldrig härjat än av nöd och plågor.

3. Välden störta samman, stjärnors glans

Blekna skall med seklerna, som flykta, Men ovanskligt strålar allt, som vanns

Under trofast kamp för de förtryckta. Och om aldrig till vårt öra når

Jubelsången, som de fria sjunga, Är dock segerhoppets lycka vår,

Och för den vi glömma mödor tunga.

(Maurits Sterner.) (Goodtempl. sångb. n:o 35 a.)N:o 30.

Moderato. Hugo Bedingcr.

i. Ge - nom ti - - der - na lju - der en un - der - bar sång, Det bor

läng-tan och löf- te där -i —-------, Den harkling-at, var-helst man sökt

bry - - ta ett tvång Och en själ ve - lat kärn - pa sig fri.

2. Den har vuxit .i styrka med sekler, som gått —

Ingen ännu den sången betvang, :,: Och när släktet de solglänsta höjderna nått, Skall den tona med rikare klang. • ,:

3. Av vår längtan mot sanning och renhet och ljus

Skall det onda betvingas till slut, :,: Och den glädje, som tändes och slocknar i rus, Skall en gång från vår jord plånas ut. :,:

4. All den ångest och smärta, som skärande sprang

Ur miljonernas mäktiga kör,

:,: Skall en gång lösas upp i den jublande klang, Som sin glans över världarna strör. :,:

5. Varje sanning, som gått genom lågande bröst

Och satt tusendens hjärtan i brand, :,: Skall åt kommande släkten ge styrka och tröst Under färden mot framtidens land. :,:6. Och de namnlösas strävan att bygga den värld,

Som för spanande blickar sig tett, :,: Är åt eviga makter den ädlaste gärd, Som ett offrande hjärta har gett. :,:

(Mauritz Sterner.) (Goodtempl. sångb. n:o 51.)

N:o 31.

Innerligt. Ida Sahlin. — Sara Wennerberg-Reuter.

1. Gud väl - - sig - ne vårt hem, till Hans ä - - - ra det står, Må vi

pri - sa den E - vi - ges nåd - - -. Om ej Gud ger sin hjälp, om ej

ver - - ket är Hans, Var-till gag-na då män-ni-skors råd.

2. Gud välsigne vårt hem! Må han hålla sin hand Över alla,, som här skola bo!

Må han giva oss kraft under dagarnas id, Må han skänka oss vila och ro!

3. Gud välsigne vårt hem, att vi njuta dess hägn Uti endräkt och hälsa och fröjd!

Gud välsigne vårt land! Låt vårt folk bliva ditt! Sänd din frid ifrån himmelens höjd!

(Gerda Meyerson.)N:o 32.

/ marschtakt. fda Sahlin.

\ i

i. Kom och låt oss fröj-das med var-and - ra, För i af - ton glömma släp och

slit. Om än mö - dans väg" är tung att vand - ra, Glöm din

bör - da, när du kom - mer hit. Sång - en Ii - va skall ditt tröt - ta

sin - - ne, Lju - va to - ner ge ditt hjär - ta ro. Var - ma.....J

ord sig ba - na väg där - in - ne, Väc - ka tan - kar, väc - ka hopp och Izro.

2. Livets allvar få vi alla känna, Livets lycka vinna endast få.

Låt oss våra krafter modigt spänna, Plikten fylla glatt och väl ändå. Svenska kvinnor äro vi ju alla, Hjärtat klappar varmt för fosterland; Detta sköna land, som vårt vi kalla, Binder oss med tusen kära band.

3. Sträva blott framåt, låt oss försöka Åt varandra giva hjälp och stöd! Sammanhållning skall vår styrka öka, Gud är med oss uti all vår nöd!

Låt oss här tillsammans glada sjunga, Samla mod till arbete och flit, Om än dagens stunder varit tunga, Glöm din

börda, när du kommer hit!

(Gerda Meyerson.)

N:o 33,

Dag över Sverige! Se mel.: Helige Fader!N:o 34.*)

Allegro moderato. Adéle Cederschiöld.

Kvin-nor från skil- da län - der på jör - den, Skil- da till språk och

skil - - da till sed, E - nan-de tan - - ken verk-lig-het vor - - den,

Fö - - rer oss sam - man från skil - da led, Syst - rar i an - - dens

e - - vi-ga ri-----ke, Fam - nan-de vi - - da län-der och folk.

*) ErTgt överenskommelse mod korrr"\ Finnes i särtryck.I I ~

Aid-rig vårt hö - ga val-språk vi svi - ke, Va - redet all-tid vårt hj är-tas tolk.

Allt vad I vil-jen män-ni - skor - na sko - la gö - ra e- der, det

gö - ren I ock dem. Högt må vi bä - ra fos - ter-lands fa - - na,

i Käm-pa och seg - ra med an-dens svärd. Upp mot än lju -sa - re

rym-der vi spa - - na, Må - let, det häg - - ran-de, stri-den är värd.

(Eva Upmaimk.)N:o 35.

Värdigt. S. T.

En till-flykts-ort är ur - ti - dens Gud, Och ned - åt sträck-a sig hans

ar-mar. Han har lof- vat och sagt, Att han med sin makt Skall be-

va - - ra sitt å - - ter - lös - - ta folk. Sällt det folk, somju......bel-klang- en för - står! I Guds an - - sik - tes

ljus, an - sik - tes ljus de sko - la vand.....ra. De gå från

kraft till kraft Och från fröjd till fröjd, Tills de stå in - för

Gud, ja, in - - för Gud på Si - öns höjd.N:o 36.

Andante. Mel. fr. Brödraförsaml.

i. Be - fall i H er - rens hän-der Din mö-- da och din väg, Och, hur sig värl - den vän - der, Hans ord i hjär-tat äg!

Ty in - te: ord är gi - vet Så fast som Her - rens ord, Och

i ii i

ing-en gär - - ning bli - vit, Som ej i Gud är gjord.

2. För lycka, bröd och ära I denna värlc. ej strid! Låt sorgen dig ej tära För denna kçrta tid! Det är till andra strider Dig Herren kallat har; Det är för andra tider Han lönen åt dig spar.

3. Här gäller det att verka

Hans verk, som dig har sänt, Och med hans Ande stärka Det liv hos dig han tänt. Här gäller det att söka Först hans rättfärdighet Och med all id föröka Hans rikes härlighet.

(Sv. Psalmb. n:o 224, v. 1—3.)N:o 37.

Andante. L. Mason.

i. Fram-åt i Te - su namn. Ti - den är kort! Ljuv-lig är

vi - lans hamn, Ti-----den är kort. Här-ligt är re-sans mål,

r I I

Je - sus vet, vad jag tål, Han är min längtans mål; Ti - - den är kort!

2. Hur det må växla här, Tiden är kort; Hemmet mig väntar där, Tiden är kort. Kort, om än het, min strid, Jesus mig vinkar blid: »Jag är ju själf din frid; Tiden är kort!

3. O, håll i tron blott ut, Tiden är kort! 'Allt blir ju väl till slut, Tiden är kort; Jag,

jag dig älskar ju, Vi då bedrövas du? Hur jag dig sköter nu, Tiden är kort!

L 4. Verka i tron mitt verk, Tiden är kort; Blott på min vilja märk, Tiden är kort; Löp på mitt budords stig, Gläds att få tjäna mig, Gläds att få offra dig: Tiden är kort!» L. S. (Sionstoner).

N:o 38.

1. Frälsare, tag min hand, Fostra mig så, Att jag i dina spår Alltid må gå! Herre, för varje dag Mig till ditt hjärta drag, Att i din sanning jag Fast måtte stå!

2. Klippan, som brast för mig, Vatten mig ger; Manna för hvarje dag Än faller

ner. Jesus min omsorg bär, Alltid han har mig kär; Ja, uti allting här Kärlek jag ser.

3. Jesus, i dina spår Följa jag vill; Håll mig i lust och nöd Blott hos dig still! Vad kan jag önska mer? Du, som behovet ser, Allt, vad mig fattas, ger — Mera därtill! (Sv. Missionsförb. Sångb.)N:o 39.

Andante. F. Flemmin?.

i. He - - 1 - - ge Fa - der, kom och var oss nä - ra, Låt oss för-

nim - ma kraf - ten av din lä - - ra! Du, som kan gi - - - va

i i

mer än vi be - - gä - - - ra, Hör oss, o Fa - - - - der!

1 i i i i i i i

2. Jesus, var när oss, du som dog för alla; Frälsning beskär oss; hör, vi dig åkalla! Led oss och bär oss, att vi ej må falla: Du är vår starkhet!

3. Helige Ande, som i sanning leder, Himmelska duva, sänk i dag dig neder; Helga, välsigna varje själ, som beder!

Amen, ja, amen.

(J. Th. Jacobsson.)N:o 40.

Ma.p.stnsn

i. He - la värl-den fröj - des Her-ran Ti - digt och av hj är- tans grund. Kom-men i - från or- ter fjär-ran, I, som stån i hans för-bund!

Trä - den fram med lust och fröjd, Sjung-en Gud i him - mels - höjd.

2. Han är den oss haver skapat Sig till folk och fosterfår, Frälsat det, som var förtappat, Och är den, som med oss står, Vill oss äntligt föra in Uti himlaelädien sin.

3. Tacken honom i hans portar, Lofven honom i hans gård; Kommen hit från alla orter, Prisen den om oss har vård; Ty han är fast god och blid, Håller tro i evig tid.

(Sv. psalmb. n:o 268.)

N:o 41.

I. Jesus, du min fröjd och fromma, All min glädje och min tröst, Värdes nådigt till mig komma Med ditt ord, din ljuva röst! Kom, o Jesus, bliv mig när, Låt mig bliva där du är!

2. Jesus, låt mig städse börja I ditt namn allt vad jag gör, Att jag måtte framgång spörja Och så sluta som jag bör! Kom, o Jesus, bliv mig när, Låt mig bliva, där du är!

3. Alla mina ord och tankar, Jesus, låt behaga dig; Laga, att jag flitigt samkar Det, som evigt gagnar mig! Kom, o Jesus, bliv mig när, Låt mig bliva där du är!

(Sv. Psalmb. n:o 204, v. 1—3.)N:o 42.

Ur franska reform, kyrkans sångbok, 1556.

^ 1

1. Jag lyf - ter mi - - na hän - der Upp till Guds berg och hus,

Från dem han hjäl - pen sän - - der Och skick - ar ut sitt ljus.

Mig- Her-ren hjälp be - ja - - kar, Som jord och him - mel gjort;

Min bön han ej för - sa - kar Men skyd - dar mig allt fort.

2. Han låter mina fötter Ej slinta, ty han är En väktare ej trötter Och blir mig alltid när. Han nådigt mig bevarar Och skyddar mig från fall, Mig dag och natt försvarar, Välsignar ock mitt kall.

3. Allt ont han från mig vänder Och frälsar mina själ. Evad som hälst mig hän- der, Så slutas det dock väl. Min utgång han bevarar, Min ingång likaså: Sin nåd Gud aldrig sparar För dem med honom stå. (Sv. Psalmb. n:o 33.)._. J

N:o 43.

Folkmelodi från 1500-talet.

1. Kom, hel - ge An - de, till mig in, Upp - lys min själ, upptänd mitt sinn',

Att jag i dig må bli - - -va! Låt ly - sa Ii - vets ljus för mig,

Och led mig på den rät - ta stig: Dig vill jag helt mig gi-------va!

2. Uti all sanning led du mig, Förståndet öppna nådelig, Och lär mig, Gud, din vilja! Ack, gör mig från all' synder ren, Att jag må följa dig allen', Allt ont ifrån mig skilja!

3. Giv lycka, Gud, till allt gott verk, Befrämja det och kraften stärk, Att jag alltmer tilltager Uti din visdom och din nåd Och alltid följer dina råd Och gör vad dig behagar!

4. Hjälp mig att nyttja tiden rätt Och skaffa nytta på allt sätt, Mitt pund ej nedergrava; Ty den, som Gud ej tjäna vill, Men gör vad världen hörer till, Han kan ej framgång hava!

(Sv. Psalmb. n:o 138, v 1, 2, 7, 8.N:o 44.

Stilla och uttrycksfullt. C. H. Purday.

i. Led, mil - da ljus, i - - bland de mör - ka snår, Led mig fram- Långt från mitt hem i dun - kel natt jag går; Led mig fram-

åt'

o.j Styr var - - je steg, jag vill ej se min stig Så

långt för - - ut; ett steg är nog för mig.

2. Jag vill ej längre egna vägar gå; Led mig framåt!

O, ljus av Gud, låt mig din klarhet få; Led mig framåt!

Mörk är den tid, jag varit världens vän; Men nu bakom för alltid ligger den.

3. O, Herde kär, mig skydda med din stav; Bär mig framåt!

Fram genom Öknar, kärr, moras och hav, Alltjämt framåt!

Släpp mig ej mer att gå på egen hand, Då når jag aldrig löftets sköna land.

4. Snart skola nattens dunkla skuggor fly Från öknens stig

Och änglar le ur rosig morgonsky Med fröjd mot mig. Då skall min frälsta själ i evighet, O Gud, lovsjunga din barmhärtighet.

(Sv. Missionsförb. Sångb.)N:o 45.

Stör I, 1721.

1. Din kla- ra sol går å- ter opp: Jag tack - ar dig, min Gud! Med

1 kraft och mod och ny - fött hopp Jag hö - - jer gläd - jens ljud.

2. Din sol går opp för ond och god, För alla som för mig: CX må jag så i tålamod Och kärlek likna dig!

3. O, må jag ock med flit och dygd Och måtta i begär Än kunna glädjas i ditt skygd Var dag, du mig beskär.

4. Då skall jag, trygg, i råd och dåd Till dig, o Fader, fly Och än förnimma, att din nåd Är varje morgon ny.

(Sv. Psalmb. n:o 420.)N:o 46.

M. Lut he?', år 1529.

1. Vår Gud är oss en väl-dig- borg, Han är vårt va - pen tryg - - - -ga; På ho-nom i all nöd och sorg Vårt hopp vi vil - ja by g - - - - ga.

Mörk-rets furs - te sti - ger ned Ho - tan - de och vred; Han rus - tar

sic för-visst Med våld och ar - &an list: Lik-väl vi oss ej fruk - - - - ta.

2. Vår egen kraft ej hjälpa kan; Vi vore snart förströdda;

Men med oss står den rätte man;

Vi stå av honom stödda.

Frågar du, vad namn han bär?

Jesus Krist det är;

Han är den Herren Gud,

Som, klädd i segerskrud,

Sin tron för evigt grundat.

3. Och vore världen än så stor Och- full av mörkrets härar, Dock, när ibland oss Herren bor, Platt intet oss förfärar. Världens furste är ju dömd,

Och hans kraft är tömd. Han på ett huvudhår Oss skada ej förmår: Ett ord kan honom fälla.

4. Guds ord och löfte skall bestå; Vi det i hjärtat bäre. För himmel, ej för jord vi gå Till strids och glade äre; Äre alltid väl till mods, Fast vi våge gods Och ära, liv och allt: Ske blott som Gud befallt! Guds rike vi behålle.

(Svenska Psalmb. n:o 124.)N:o 47.

Philip Nicolai, 1597.

1. Hö-ga ma - je - stat, vi al - la För di - na föt - ter ne - der-

E- vig är din makt och ä - ra; Dig jord och him-mel vitt - ne

fal-- la: Ditt lov från vå - - ra hj är - tan går. -,-y ,

bä--ra: Av allt ditt verk du of - - fer får. g 10 - va

Ke - ru - - bim, Dig sjung-a Se - ra - - flm. Ho - si - - an - na! He-

lig är Gud, All värl-dens Gud, All krafts och nåds och vis-doms Gud!

2. Oss välsigna och bevara,

Med nåd ditt ansikte förklara, Och vänd det till ditt folk med frid! Här ditt namn vi vilja sjunga Och sedan med en helig tunga Dig lova, Gud, till evig tid

Med dina Kerubim

Och dina Serafim:

Hosianna!

Helig är Gud,

All världens Gud,

All krafts och nåds och visdoms Gud!

(Sv. Psalmb. n:o 3, v. 1, 7.)N:o 48.

Moderato. W. Rudin.

i. Ack, sa-Ii-ga dag, som i hop - pet vi bi - da, Då värl-den är vor-den Guds

ri - ke till sist, Då män-skor-nas slak-te för - loss-ning-en fun - nit Och

fol - ken be-kan-na, att Her-ren är Krist, Då dö - den är dö - dad och

syn-den för-svun-nen Och frälsning-ens full - het för e - vigt är vun-nen!2. Han kommer, han kommer, den dag, som vi bida, Dess strålar vi skåda på mor- gonens sky; Än mörkret är mäktigt i dim- miga dälder, Men dagen begynner på höj- derna gry. Han kommer att stilla de sör- jandes trängtan, Han kommer att fylla de heligas längtan.

3. Han kommer, han kommer, den dag, som vi bida, Då folken förenas i kärlek och tro, Och himmelens Herre på jorden är konung, Och de i hans skugga få saliga

bo, Den dag, som fullkomnar de heligas böner, Den dag, som vår tro med beskå- dande kröner.

4. Han kommer, han kommer, den dag, som vi bida, Den ljusaste dag, som i värl- den har grytt, Då Herren allsmäktig allena regerar, Och satan och synd för hans an- lete flytt, Och skapelsen, frälsad från synder och strider, Förkunnar hans ära till eviga tider. F. N. B.

(Studentmissionsfören. sångb.)

N:o 49.

Th. Söderberg.

1. »Ber-gen må vi - ka och hö- gar - na fal - la, E - vig min nåd och min

tro-fast-het är; Aid - rig för-bun-det av frid skall för-fal-la»,

Så sä - ger Her-ren, din Fräl - sa - re kär. Fräl - sa - re kär.

2. Hjälp mig, o Jesus, väl gömma de orden; Lär mig att rätt taga fasta på dem! Och när jag slutat min vandring på jorden, Låt mig i tron på det löftet gå hem!N:o 50.

Andante con mo to. Okänd.

r r i r

i. Al - - la Her-rens vä - gar ä - - ro God - het, san-ning, tro - fast-

het; Ä - ven där- vi in - tet ve - ta, Han vårt bäs - ta vill och

vet. Han, som rak - nat vå - ra da - gar, In - nan nå - gon kom-men

var, Han, som i all nöd och fa - - ra Oss på står - ka ar - marbar, O, han vill allt fram - gent hjäl - pa, Som han hit - tills hul - pit

har, O, han vill allt fram-gent hjäl-pa, Som han hit-tills. hul - pit har!

2, Kasta vi en blick tillbaka På de flydda åren, se, Samma kärlek uppenbarad Uti både väl och ve, Samma kärlek, samma trohet När den log mot dig och mig, Samma kärlek, samma trohet När i moln den svepte sig, När den törnen eller rosor Strödde på vår levnadsstig! :,:

3. Samma kärlek, när den gav oss, Vad vi högst av allt begärt, Liksom när den tog ifrån oss, Vad oss framför allt var kärt; När i nåd den undanröjde, Vad oss än i vägen stod,

Eller kom vår mun att jubla: Gud mot Israel är god! Ja, i allt vi se beständigt Samma nåd och tålamod. :,:

4. Se vi framåt, samma kärlek Oss härefter följa skall, Bära oss på herdearmar Och bevara oss för fall.

Hur vår dag sig än gestaltar, Hur all kraft oss än förgår, Hur det skiftar under färden Och vår strid blir het och svår, I Guds trofasthet allena All vår hjälp och välfärd står. :,:

5. O, så må vi ej förtvivla Trots all egen skröplighet. Gud är mäktig, Gud är trofast, Må vi ej förgäta det.

Ej vår vaksamhet, vår trohet Räcker till, allena hans; I vår egen kraft ock ännu Aldrig någon seger vanns. Han har lovat med oss vara; Större trygghet aldrig fanns! :,:

6. Varje skiljeväg i livet Har sin löftesstjärna fått; Nya plikter, nya strider Men ock ökat nådesmått. Så var Herrens sätt av ålder, Känt av mången Jesu vän, Och uti hans vida rike Samma sätt ju gäller än; Led oss blott du, käre Herre, Som du vill var dag igen! :,:

L. S.m

N:o 51.

Richard Norén. Andante. Arr. av tonsättaren.

i. Bi - da blott, bi - da blott! Allt blir ge - nom Her-rens god-het

gott: Tå - - - re - sä - den gläd - ie - skörd, Tro - - - nes bön för-

vis - - so hord.------Ack, för ett i bio - - det tva.....get

hjär- ta, Vad är den - na ti - dens kor......ta smär-ta?Bi - da blott. Bi.............da blott, Bi - - da blott!

N:o 52.

Andante. Karin Lönegren.

i. Glän-san - de, vi - ta snö, Längtan, som ej kan dö, Ut - i min själ du väcker,

Renhet, som sveper in Tan-kar och själ och sinn Och med sin glans mig täck-er.

2. Renhetens Herre, du, Giv av din renhet nu, Som ej av synd kan fläckas! Se, jag är oren, Gud, Giv mig den vita skrud, Att jag för dig kan täckas.

3. Svept i din mantelflik, Blir jag dig, Herre, lik, Renhet ditt barn du skänker. Allt, som är mörkt och kallt, Får då en ny gestalt, Glänsande vitt det blänker.

(Anna H—m Preinitz.)N:o 53.

Moderato. O. Ahnfelt.

i. Blott en dag, ett ö - - gon - blick i sän - der, O,., vad

Allt ju vi - - lar i min Fa - ders hän - der: Skul - le

tröst, e - vad som kommer på! H soffl bär föf mi f d

jag som barn val angs-las da! ö

hjär - ta, O, han gi - ver ju åt var-je dag Hult dess

lil - la del av fröjd och smär-ta, Så av mö - da som be - - hag.2. Själv han är mig alla dagar nära, För var särskild tid med särskild nåd; Varje dags bekymmer vill han bära, Han, som heter både kraft och råd. Att sin dyra egendom bevara, Denna omsorg har han lagt på sig; »Som din dag, så skall din kraft ock vara», Detta löfte gav han mig.

3. Hjälp mig då att vila tryggt och stilla Blott vid dina löften, Herre kär, Och ej trones dyra tröst förspilla, Som i ordet mig förvarad är! Hjälp mig, Herre, att, evad mig händer, Taga av din trogna fadershand Blott en dag, ett ögonblick i sänder. Tills jag nått ditt goda land!

L. S.

N:o 54.

Maestoso. Joel Blomquist.

i. Höj dig, min själ, i lov-sångs - ljud, Att sor-gens län - kar bris - - - - ta! Men

göm, vad Gud i sor-gen gav, Som skatt du ej vill mis.....ta, Och

kläd den så i to - - ners skrud Och giv den som ett tack åt Gud!

2. Höj dig, min sång, som lärkans drill, När hon mot skyn sig svingar. Med tack för allt, vad Herren gav, Med tack för lösta vingar! Med tack att hem till paradis Min väg skall gå, Gud vare pris!

(Anna H—m Premitz.)N:o 55.

Andante con espressione. R. Loivry.

i. Du, som av kär-lek varm Blöd - - de för mig, Drag mig för

var-je dag När - - ma - re dig! Fyll med din kär - lek så Mig, att jag

äls - ka må, Off-- ra med fröjd ock - så Nå-----got för dig!

2. Du, som i himlens höjd Beder för mig,

Tron, om än svag, ser u|pp, Herre, till dig! Giv, att jag korset bär, Nöjd med vad du beska j", Att jag må vittna här j Något om dig!

3. Bo med din Andes kraft Herre, i mig,

Att jag må varje stund Leva för dig,

Helande hjärtesår, Sökande vilsna får, Görande, var jag går, Något för dig!

4. Allt, vad jag är och har, Skänkte du mig; Hjälp mig det helga glatt, Herre, åt dig! Och när förutan brist Dig jag får se till sist, Blive du, Herre Krist, Allting för mig!

(Blåbandsfören. sångb.)N:o 56.

Adagio. • Joel, Blomqvist.

i. Du är den stjär - na, som ut - - - i nat - ten Fram mel - lan

sky - - ar så här - ligt ler. Du är den käl - - la, vars

kla - - ra vat - ten Frisk - het och styr - ka min an - de ger.

2. Du är den sol, vilkens glans förgyller Arbetets dag under mödans tid,

Du är den sång, som mitt väsen fyller Saligt med klarhet, med fröjd och frid.

3. Du är den kraft, som i sorgens timma Bär mig igenom, när jag är svag.

Du är det ljus, som trots moln och dimma Leder mig hän mot en evig dag.

4. Du är den röst, som, när världen larmar, Ljuder så stilla och underbar,

Du är min vila. I dina armar Tillflykt så ljuvlig den trötte har.

5. Du är den skatt, som mitt hjärta gömmer, Du är den längtan, som fyllt min själ, Du är den ro, varom själen drömmer, Du är den vän, som mig känner väl.

6. Du är min brudgum, du har mitt hjärta, Du är min tillflykt i lust och nöd. Du är mig nära i fröjd och smärta, Du är min Herre i liv och död!

(Anna H—?n Preinitz.)N:o 57.

Innerligt. Sara Wennerberg-Reuter.

i. Giv min längtan vi - ta vingr-ar, Vi - - ta så - som snö.

Giv att him - mels - rös - ten Aid - rig i min själ må dö.

Låt mig var - je mor - gon ta - ga Av din hand e - - mot

Och mig själv som of- - fer Iag - ga Stil - la vid din fot.2. Giv mig mjuka händer, Herre, Till att tjäna dig I de små, som här på jorden Vandra smärtans stig! Lär mig torka tårar, Herre, Lär mig alltid se, Att din kärlek kan förvandla Själva jordens ve!

3. Giv mig sol i blicken, Herre, Låt mig spegla få Något av din kärleks solsken, Medan åren gå! Närmare mitt mål, min längtan För mig vid din hand, Tills jag hinner hem omsider, Hem till livets land!

(Anna H—m Preinits.)

N:o 58.

Engelsk melodi.

1. O män - ni - ska, det är dig sagt, Vad Gud av dig be - gär. Vad

han up - på ditt hjär - - ta lagt, Din e - - - gen säll - het är.

2. I enfald och i ödmjukhet Håll dig till Herrens ord, Och låt, när du hans vilja vet, Hans vilja bliva gjord!

3. Du genom Kristus allt förmår, Som själv dig mäktig gör, När dig hans Ande leda får Och dig hans kärlek rör.

4. Sann tro på Gud och på hans ord Och kraft att göra gott

Och frid i himmel och på jord Är kristnas kall och lott.

5. Till denna lott, till detta kall Mig nåd, o Jesus, giv!

Då vet jag, vad jag göra skall Att få ett evigt liv.

(Sv. Psalmb. 141, v. 9—13.)

N:o 59.

1. Så går en dag än från vår tid Och kommer icke mer,

Och än en natt med Herrens frid Till jorden sänkes ner.

2. Men du förbliver den du var, O Herre, full av nåd,

Och våra nätter, våra dar Du tecknat i ditt råd.

3. Trygg i din vård jag lämnar mig, När solen från oss flyr;

Och gladligt skall jag prisa dig, När dagen åter gryr. .

4. Men om det stilla dödens bud I denna natt jag hör,

Det är min tröst, att din, o Gud, Jag lever och jag dör.

(Sv. Psalmb. n:o 434.)N:o 60.

Lugnt. Ira D. Sankey.

i. Ljus ef - - ter mör - - ker, Vinst ef-- ter brist, Kraft ef-- ter

svag - - het, Vi - - la till sist! Hopp ef- -ter fruk - - - tan,

Trygg-het i hamn Och för den tröt - - - te Fa - der - lig famn!

2. Skörd efter möda, Sol efter regn, Ro efter plåga, Trösterikt hägn! Fröjd efter tårar, Liv efter död, Mättnad för evigt, Levande bröd!

3. Frid efter ångest, Balsam för sår, Kärlek för långa, Ensamma år! Lugn efter stormen, Lust efter tvång, Hugnesam vila Hemma en gång!

(Uppåt.)N:o 61.*

/. B. Dykes. Engelska Psalmb. 277.

1. När - ma - re, Gud, till dig, när - ma - - re dig! Om det än

blir ett kors, Som lyf - - ter mig. Sjung - er jag in - ner - lig:

När - - ma - - re, Gud, till dig, När - - ma - - - re dig!

2. Döljer för pilgrim trött Solen sitt sken,

Blir än min huvudgärd Hårdaste sten, Skall jag dock drömma mig Närmare, Gud, till dig, Närmare dig.

3. Där skall all nåd, du gav, Stå för min syn

Såsom en stege, rest Upp emot skyn. Änglar där vinka mig Närmare, Gud, till dig, Närmare dig.

4. Vaknad jag reser glad. Stenen så hård Såsom mitt Bethel upp Minnet till vård: Natten ju förde mig Närmare, Gud, till dig, Närmare dig.

5. När sist jag ställa får Uppåt min färd

Och re'n till rygga är Stjärnornas värld, Viskar det än i mig: Närmare, Gud, till dig, Närmare dig.

Sarah F. Adams. (Övers, av Emanuel Linderholm.)

* Sjunges ofta på mel. n:o 37.N:o 62.

Adagio. Wetterling.

i. Stil - - la, ja, allt me - - ra stil - - la Gör, o du, Guds Lamm, min

själ, Stil - la, då det går mig il - la, Stil - la, då det går mig

väl! Lär mig tyst och tå- lig va - - ra, Låt din frid i mig bli

spord Och mitt nå- da-stånd för - kla - ra Så med van-del som med ord! I

2. Stilla, ja, allt mera stilla Låt mig gå och tjäna här, Lika trogen i det lilla Som uti det mera är!

Medan livets timmar ila, Kan väl mycket hända mig, O, men låt mig alltid vila Tyst och stilla blott vid dig!

L. S. (Sionstoner.')65

N:o 63.

Tempo giusto. Axel Jacobson.

i. Tro ej han löf-tet bry-- ter, Tro ej han från dig flyr, Då stormen mot dig

ry - ter Och dundret kring dig gnyr. Hangar på stor-mens ving-ar, Han

far på dund rets vagn Och själ-va skadan tving - - ar Att tjä-na dig till gagn.

2. Var trofast! Natten dagas; Re'n purpras österns rand; Allt mörker skall förjagas Utav den Starkes hand, Som ur sitt tjäll Orion Och morgonstjärnan för Och nåden över Sion I ariadaggen strör.

3. Alltså Guds hjälp förbida, Och räds ej mänskors hot, Är Herren på din sida, Ho kan dig stå emot? Sin kraft han dem förlänar Som vandra i hans bud. Allt till det bästa tjänar För dem, som älska Gud. (Sv. Psalmb. n:o 224, v. 5—7.)N:o 64.

Innerligt. Ida Sahlin.

1. Lär mig att bed-ja, Gud, lär du mig bön! Giv du mig bar-nets tro,

2. Lär mig att bed-ja, Gud, lär du mig bön! Ti- den flyr has-tigt: hän,

lär du mig bön. Att sjä - lar dra - gas må, Att de till

lär du mig bön. Giv av din An - de mig Vis - dorn' och

dig må nå, Fräls - ning vid kor - set få, lär du mig bön! kraft från dig. Lär du mig själv din väg, lär du mig bön!

(Översättn. från danskan.)

N:o 65.

Maestoso. G. Aldén.

i. Fä - der-nas kyr - ka i Sven - - ges land Kä-rast bland samfund pajör - - - - den! Vi - - da hon fam - nar från strand till strand,

T I r I

Fast den är grun-dad av Herrens hand, Byggd till hans tempel i Nor - den.

2. Allt fick sin vigning i kyrkans famn: Brudgummens löfte till bruden, Hemmet, de nyföddas kristna namn, Kämparnas färd till den sista hamn, Fanan och konungaskruden.

3. Kristet och fritt ville Sverige bo, Råda för landet allena. Därom i manlig och kristen tro, Därom i strid eller lagfäst ro Konung och folk sig förena.

4. Fädernas Sverige sig kämpat fram, Kristus var med det på banan, Visade vägen för trofast stam. Kristus är trofast, och svek är skam, Korset stod tecknat på fanan.

5. Kristus har vunnit vår bästa gärd Både i äran och nöden.

Vida gick striden kring Sveriges härd, Frid åt Guds kyrka var kampen värd, Konungens kamp intill döden.

6. Minnen från templet och klockors malm Fäderna följde, och sången,

Ännu ur fängelsets natt och kvalm Ljöd genom gallret en kämpes psalm, Det var en svensk, som satt fången.

7. Ädel är skaran, se'n tusen år Gud i vår kyrka fått frälsa. Framåt vår hoppfyllda längtan går: Ungdomen kristnad är Sveriges vår, Sveriges framtid och hälsa.

8. Komme nu åter till strid för Gud Skaran sin konung till möte, Väpnad och villig, i helig skrud, Samlad som daggen på ljusets bud Flödar ur morgonens sköte,

9. Kristnade ungdom! Dig gånge väl! Strid för Guds ära i Norden! Kämpa för frihet åt bunden träl! Gud bringe

friden åt Sveriges själ! Gud bjude frid över jorden!

(J. A. Eklund.)N:o 66.

Frimodigt och bestämt.

Väl - sicr - na och be - - - va - - ra Ditt folk, o Her - re

god! Ditt an- sik-- te det kla - ra, Som skän - ker fröjd och

mod, I nåd du till oss vän - - - de I all vår lev-nåds

tid Och o • ver jör - den sän - de Från him - me - len din frid.

(J. A. Eklund.)N:o 67.

J. Crüger, 1649.

1. Nu tack - en Gud allt folk med hjär-tans fröjd och gam-man För sto - ra ting, dem han gör med oss al - - le - sam-man,

Den från vårt mo - ders - - liv, av nåd och stor mis - kund, Så

myc - ket gott oss gjort och än gör var - - je stund.

2. Den nåderike Gud, han oss ock här förläne, Att vi med hjärtans fröjd i frid städs honom tjäne! Och Herren, stor av nåd, oss vare alltid blid, Oss vare Herren när nu och i evig tid!

3. Pris vare dig, o Gud, o Fader, Son och Ande! Högtlovad, store Gud, av oss i allo lande, Du, som av evighet treenig Gud förvisst

Har varit, är och blir högtlovad först och sist!

(Svenska Psalmb. n:o 272.)N:o 68.

E. J. Hopkins.

i. Fräl-sa-re, å - ter går vår lovsångs ton, Förr än vi skil-jas, upp inför din tron;

Her-re, vi pri-sa, vi till-bed-ja dig. Ö-ver oss frid från höjden sän-ke sig!

2. Giv oss din frid, när vägen hemåt bär; Såsom du varit, o, så bliv oss när! Herre, bevara väl från synd och skam Läppar, som burit lovsång till dig fram!

3. Giv oss din frid, o Gud, i hem och hus, Låt nattens mörker för oss bliva ljus; Skydda oss, Herre, uppå nattlig stig, Ty mörkret är ju idel ljus för dig!

4. Giv oss din frid bland jordelivets nöd, Tröst uti sorgen och i kampen stöd! Och när din röst oss kallar hem till dig, Giv oss då alla frid evinnerlig!

(Uppåt.)

N:o 69.

J. Schop, 1642.

i. Da-gar kom-ma, da - gar flyk-ta; Håll dig vid Guds ord och säg: Det är mi - na fö t - ters lyk - ta Och ett ljus på all min väg!Hav din lust i det - ta ord, Som av ål - der på vår jord Mänskors

tröst och frid be - red - de Och till him - me - - len dem led - de.

2. Kristna, medan vi här vandra, Låtom oss på fädrens vis Fromma bedja med varandra, Glada sjunga Herrens pris! Barnens liksom fädrens ljud Stige upp till samme Gud Att hans godhet nederkalla Över oss och över alla!

3. Herre signe du och råde Och bevare nu oss väl! Herre, ditt ansikt' i nåde Lyse alltid för vår själ! Herre Gud, dig till oss vänd, Och din frid oss alla sänd! O, Gud Fader, Son och Ande, Dig ske pris i allo lande!

(Sv. Psalmb. n:o 500, v. 5—7.)

N:o 70.

1. Giv, o Jesus, fröjd och lycka! Ett nytt år går åter in; Värdes ock på nytt intrycka I mitt hjärta viljan din! Giv, att själen, ren och from, Blir på nytt din egendom; Ny välsignelse och gamman Skänk av nåd oss allesamman!

2. Med din kärlek mig hugsvala, Hör min suck, o Herre kär, Fast ej munnen kan uttala Allt, hvad jag på hjärtat bär! Sover eller vakar jag, I ditt värn du mig upptag; Styrk mig i min nöd och möda, Låt ej synd och sorg mig döda!

3. Jesus, giv, att jag väl ändar Detta påbegynta år! Bär du mig på dina händer, Fräls mig från all vånda svår. Stå mig bi uti all nöd, Var mig när uti min död; Ack, du mig i famnen slute, När min livstid här är ute!

(Sv. Psalmb. n:o 413, v. i, 3, 7.)N:o 71.

Ej för fort. V. H. Monk.

i. Bliv hos mig kvar; se, kval - len sän-ker sig", Det bli - ver

natt; gå, Her-re, ej från mig! Då jor-dens hjälp och tröst i - från mig

far, Du sjä - - la - - her - de, ack, bliv hos mig kvar!

2.

Hur snabbt försvinner livets korta dröm! All jordens fröjd flyr bort liksom en ström; Allt vissnar bort — det blott för stunden var — Du, som ej växlar, ack, bliv hos mig kvar.

3-

Ja, jag behöver dig var stund som går, Ty blott din nåd i frestelsen förslår; Vem är som du i nöden mitt försvar? I moln och solsken, Herre kär, bliv kvar!

4.

När du välsignar, jag i sorgen ler, Och ingen fiende jag fruktar mer; Ja, döden själv sin udd förlorat har, När du, o Herre, bliver hos mig kvar.

5-

I dödens stund din korsgestalt mig te, Lys genom molnet, dyre frälsare! Se, evighetens morgon bräcker klar! I liv och död bliv, Herre, hos mig kvar! (Sv. Missionsförb. sångb.)N:o 72.

Med förtröstan. S. J.

i. Du som dig för - - bar-mar, Med din all-makts ar - mar Vär-na hem-mets

frid! Vår - da väl de mi - na, Som ock ä - ro di - - - na,

Un - der vi - lans tid! Du hos mig och jag" hos dig! När så mö - tas

bäg-ges. vil - ja, bäg - ges vil - ja, In - tet kan oss skil......ja.

2. Tätt min dörr du slute, Stänge sorgen ute Och oss skänke ro. Du ger säkert fäste Som åt örn i näste,

Som i svalans bo.

Oss går väl

Till kropp och själ,

Om du, Herre, :,: när oss bliver :,:

Och ditt värn oss giver.

(J. A. Eklund.)N:o 73.

Längsa?nt och uttrycksfullt. Efter L. Carr ott.

i. För den dag-, som nu har gått till än- da, O, min frälsnings Gud, iag

tack - ar dig, Allt du lå - tit mig till go - do län - da, Hul - pit,

tros-tat och be - va - rat mig. Som en fa - der ljuv-ligt sig för-

bar - mar Ö - ver si - - na barn, så har ock du Bu ritmig på hul - da fa - ders - ar - mar Och ej trött-nat vid ditt barn än - nu.

2. Låt mig- nu i natt, o Gud, få vila, Skyddad av din faderliga makt! Bjud din ängel till mitt läger ila Att omkring mig hålla trogen vakt! Frid jag finner ej i hela världen, Endast uti dig min själ har ro. Led mig, hulde herde, väl på färden, Tills jag får uti ditt rike bo!

(Sv. Missionsförb. sångb.)

N:o 74.

Andante. Svensk folkmelodi.

i. Bred di - na vi - da ving - ar, O Je - sus, ö - ver mig, Och låt mig stil - la vi - - la I ve och väl hos dig!

Och låt mig al - la da - gar Få le - va blott av nåd!

i i i

Bliv du mitt allt i al - la, Min vis - dom och mitt råd,

2. Förlåt mig alla synder Och två mig i ditt blod! Giv mig ett heligt sinne, En vilja ny och god!

Tag i din vård och hägnad Oss alla, stora, små, Och låt i frid oss åter Till nattens vila gå!

L. S. (Sionstoner.)N:o 75.

Innerligt. S. J.

I. Kväll, som sjun - ker, i ditt skö - te Vill jag Kris - tus

K I

gå till mö - - te, Fly med läng-tan till hans famn. Da-gens

kor - ta gläd - je rym - mer, Sjä - len läng - tar, kval - len skym-mer.

Kris - tus, stjär-na, Kris-tus, stjär-na, lys du tröt - tad själ i hamn.

2. Endast du kan längtan stilla, Endast du från världens villa Föra kan en sorgsen själ. För den själ, till dig är sluten, Varder syndens boja bruten, :,: Du är klippan, :,:, evigt du, det vet

jag väl.

3. Nu får själens längtan fara Fjärran över stjärnor klara Till en stjärna, evigt klar. Herre, lys mig hem, och glöm ej AHa dem, som längta, göm ej :,: stjärneljuset, :,: det som aldrig svikit

har. (J. A. Eklund.)N:o 76.

Andante. Från 1600-talet.

i. Säll är den, som si-------na hän - - - der I Guds

Vart hans värld och lyck - - - a vän - - - der, Har han

hän-der ski - - - ter in: . jd . och

dock ett ro-----ligt sinn . J ö

nöd, Han har tröst i liv och död. All - ting till det bäs - ta

län - der, Han är all - - tid i Guds hän - der.

2. Sist, min Gud, jag dig nu beder: Tag min hand uti din hand, Så att du mig- alltid leder, Förer till ditt fröjdeland,

Varest ändas allt besvär, Och när loppet slutat är, Och jag dig min anda sänder, Tag då den i dina händer!

(Sv. Psalmb. n:o 257, v. 10, 11,)N:o 77.

Joel Blomqvist.

i. Det böl - jar, det kling - ar, det sti - - ger mot sky, Det

fö - res av vin - dar - na vi - - - da, Det träng-er till dem, som i

skug-gor-nas land Sin ko-nung med läng-tan för - - bi - - - da, Det

bud-skap att Fräl-sa-ren kom - mit.2. Hur underbart härlig hörs änglarnas sång! Nu vika de tyngande tankar, Och sorgernas dok faller sakta till jord, Och hoppet kan kasta sitt ankar', Sen Frälsaren, Konungen, kommit.

3. Gläns, Betlehemsstjärna, och kasta ditt sken I klarhet på tidernas bölja, Att irrande barnen må finna sitt hem, Att åter sin konung de följa, Sin konung, som vilar i krubban!

4. Och klingen, I röster, från människobröst, Att runt det kring jorden må skalla: »Vår konung är kommen, vår hjälp och vår tröst, Med frälsning och nåd till oss alla, Vår konung, som korats av Herren».

(Anna H—m Preinitz.)

N:o 78.

C. Fromm.

1. Julens vackra klockor ringa, Blitt och andaktsfullt de klinga, Väckande i varje sinne Julens underbara minne.

2. Varje ton får röst och tunga, Över jorden ut de sjunga Nu det stora glädjebudet, Stämma in i lovsångsljudet.

3. Över land och över vatten Tonar klangen genom natten, Fylld av denna andesusning: »Gud har sänt en morgonljusning»

*(Elsa Ribbing.)*N:o 79.

Sara Wennerberg-Reuter.

i. Ju - le - frid,

ju - -le- frid, Kom att i vårt hjär - ta bo!

Ut - - i den - na hel - - ga tid Giv oss stil - - la sab - båts - ro!

Ju - le - tid, ju - - le - - tid, Giv oss kär - - lek, hopp och tro,

Giv oss stil - la

sab - båts - ro!

2. Julefröjd, julefröjd,

Tänd en gnista i vårt bröst! Sjung Guds lov i himmelshöjd! Giv åt alla sorgsna tröst! Julefröjd, julefröjd, Gör mig i min Gud förnöjd, Inför krubban stilla böjd.

3. Juleljus, juleljus,

Lys vid barnets glada dans! Likt en strimma från Guds hus, Likt den vita duvans glans!

Juleljus, juleljus,

Lys vid sakta sångers sus,

Lys oss hem till Faderns hus!

(Mathilda Roos.)N:o 80.

Adagio. Pilgrimshymn från 12:te årh.

1. Här - lig är jor - - - den, Prakt - full är Guds him - - mel,

Skön är sjä - lens pil - grims-gång. Ge - - nom de fag - - ra

Ri - - - ken på jor - - - den Gå vi till pa - ra - - dis med sång.

2. Tidevarv komma, Tidevarv försvinna, Släkte följer släktes gång. Aldrig förstummas Tonen från himlen I själens glada pilgrimssång.

3. Änglar den sjöngo Först för markens herdar, Ekot gick från själ till själ: Frid över jorden! Människa, gläd dig, Ty oss är född Immanuel!

N:o 81.

• Maestoso. Siciliansk folkmelodi.

i. O, du sa - - Ii - ga, O, du he - - Ii - ga, Jor-dens fröjd-ful - la

hög - tids - dag!

Á - - ra ske Her - ran Nä - - ra och fjär - ran!

Ami' - - - lar för - - kun - - - na Guds väl - - be - - hag

Född är frälsaren

Och förlossaren,

Kristus, Herren, i Davids stad. :,:

Kommen är friden,

Himmelska tiden

Nu är fullbordad; min själ, var glad! ::,:

Stora, heliga,

Outsägliga

Gåvor få vi av Faderns hand. :,:

En är ock Anden,

Som oss vid handen

Leder till hemlandets sälla strand. :,:

Värld, du lidande,

Själ, du bidande,

Gläd dig, tänt är all världens ljus!

Vänligt och vida

Strålar sig sprida,

Lysa oss vägen till Faderns hus.N:o 82.

i. Upp min tung - a Att lov - sjung-a Hjäl-ten, som på kor - sets stam För oss blöd-de, Led och död - de Som ett men-löst of - fer - lamm!

Han ur grif - ten Ef- ter Skrif-ten Nu i ä - ra trä - der fram.

2. Han fullgjorde, Vad vi borde

Och blev vår rättfärdighet. Han avvände Vårt elände

För båd' tid och evighet. Han förvärvde, Att vi ärvde Ljus och frid och salighet.

3. Vi förlossas, Ormen krossas, Avgrundens och dödens makt Nu är bunden. Från den stunden Allt är Sonen underlagt. Nu är helat, Vad vi felat Och Guds nåd i ljuset bragt.

4. Gamla, unga Må lovsjunga

Faderns makt och härlighet Och hembära Sonen ära

För så stor barmhärtighet, Prisa Anden, Som vid handen Förer oss till salighet.

(Sv. Psalmb. n:o 106)N:o 83.

Maestoso. Efter Layritz.

i. Ä - - ra ske Her - ren, ja, Her - - ren al - - le - - na ske Mäk - - tig att gö - - ra långt mer än vi mäk - ta be-

? """""""" "_ J^j Här - ligt och stort Är vad den

E - - vi - - ge gjort: Ho - nom vårt of - - fer vi bä ------ ra.

2. Bärom för Herren det offer, som honom behagar: Saktmod i lyckan och tålamod, när han oss agar, Sanning och dygd,

Kärlek för fädernebygd, Lydnad för konung och lagar.

3. Lycka ske konungen! Herren hans vägar berede, Styre hans råd och hans hjärta för sorgerna frede. Herren vårt land

Hägne med faderlig hand Och i sin fruktan oss lede.

(Sv. Psalmb. n:o 383, v. 4—6.)II. Barn- och ungdomssånger.

N:o 84.

Ej för fort. G. C. Stebbins.

i. Allt för Je - sus, allt för Je - sus, Han, som gav sig själv åt dig,

Han, som för att få ditt hjär-ta Gick den mör - ka dö - dens stig!

2. Allt för Jesus, allt för Jesus, Han, som dina synder bar Och i outsäglig kärlek

Är densamme, som han var!

3. Allt för Jesus — kraft och gåvor Giv åt honom, som dem gav, Låt dem helgas, låt dem renas

I hans kärleks djupa hav!

4. Och din längtan efter ära, Efter ryktets ljusa höjd — Lägg den stilla vid hans fötter, Låt hans ära bli din fröjd!

5. Finns väl någon jordisk ära Lik den härlighet han ger? Finns väl någon jordisk lycka, Som kan skänka hjärtat mer?

6. Allt för Jesus — ljusa drömmar, Tankekraft och ungdomsglöd Vig åt honom, hjärtats konung, Och bliv hans i liv och död!

7. Allt för Jesus! Allt du vinner, När hans kärlek blir din Iag"; Och allt ljusare blir livet, Helgat blott åt hans behag.

8. Allt för Jesus! Livets drömmar Få hos honom ny gestalt; Intet blir för stort att offra För den vän, som givit allt.

{A—der. Uppåt.)N:o 85.

Moderato. Gammal vespersång.

i. Her - - - re, se från det hö - efa o -,

Ned med nå - - de - fullt ö - - ga! Styr du var

tung-a, Då vi lov - sjung-a, Fa - der, din god - - het!

2. Dina vilja vi bliva, Våra hjärtan dig giva. Må dig vårt svaga Offer behaga, Vän utan like!

3. Låt vår yppersta prydnad Vara oskuld och lydnad. Farlig är världen. Hjälp oss på färden, Jesu, till målet!

(Blåbandssångb.)

N:o 86.

Andantino. Svensk folkmelodi.

I. Trygga - re kan ing - en va - - ra Än Guds lil - - la bar - na-ska-ra, Stjärnan ej på him - la - fäs - tet, Få-geln ej i kan - da näs-tet.

2. Herren sina trogna vårdar Uti Sions helga gårdar, Över dem han sig förbarmar, Bär dem uppå fadersarmar.

3. Ingen nöd och ingen lycka Skall utur hans hand dem rycka. Han, vår vän för andra vänner, Sina barns bekymmer känner.

4. Se, han räknar håren alla, Som från våra huvud falla.

Han oss föder och oss kläder, Under sorgen han oss gläder.

5. Gläd dig då, du lilla skara, Jakobs Gud skall dig bevara! För hans vilja måste alla Fiender till jorden falla.

6- Vad han tar och vad han giver, Samme fader han dock bliver, Och hans mål är blott det ena: Barnets sanna väl allena.

(Z.. »S*. Sionstoner.)

N:o 87.

Adagio. E. Haner.

P ~===^: T"*" P cresc.

1. Mor-gon mel - lan fjäl-- len, Kla - ra bäck och flod, Sor - lan - de mot

1 1 häl - len, Sjung-en: »Gud är god!» »Gud-------är god»!

2. Dagen ser jag bräckas, Fram går ljusets flod, Dalarna, som väckas, Svara: »Gud är god!» :,:

3. Skogens fåglar sjunga Med ett glättigt mod,

Där på kvist de gunga, Kvittra: »Gud är god!» :,:

4. Själ, vak upp och svara Dem med nyfött mod! Höj din lovsång klara: »Gud, vår Gud, är god!» :,:N:o 88.*)

Andante con moto. Alice Tegnér

scmpre legato i. Gläns ö - - ver sjö och strand,

accomp. pp 2- Natt ö - - ver Ju - - da - - land,

Stjär - - na ur fjär - - - ran, Du, som i ös - - ter - land

Natt ö -ver Si - - - ön, Bor - - - ta vid väs-terns rand

Tän - - - des av Her - - - ran! Stjär - - - nan från Bet - - le - hem

Slock - - nar O - - ri - - ön. Her - - - den, som so - - ver trött,

le------der ej bort, men hem.

bar-----net, som slum - - rar sött,

*) Med tillstånd av förläggaren.Bar - - - nen och her - dar - na föl - - - ja dig gär.....

Vak - - na vid un - - der - bar ko-----rus av rös.....

-na, Strå - - lan - de stjär --------- na,

-ter, Skå - - - da en här - - - ligt klar

strå - - - - lan - - de stjär - ---------- na — — —• -— — — —.

stjär - - - - na i ös ------------ ter — -— — — — — --,

3. Gånga från lamm och hem, Sökande Eden,

Stjärnan från Betlehem

Visar dem leden,

Fram genom hindrande jordiska fångsel,

Hän till det glindrande lustgårdens stängsel,

Hän till det glindrande lustgårdens stängsel.

4. Armar där sträckas dem, Läppar där viska, Viska och räckas dem, Ljuva och friska:

»Stjärnan från Betlehem leder ej bort, men hem». Barnen och herdarna följa dig gärna, Strålande stjärna, strålande stjärna!

(Viktor Rydberg.)N:o 89.

Lugnt. L. M. Lindeman.

i. Blott en gång jag le - ver i ung-do-mens vår, Min väg ge - nom

Ii - - vet blott en gång iag går; Men vä - gen är vill - sam och

Ii - vet är kort, Så vill jag ej le - ka och dröm - ma det bort.

2. Men leken skall härda för kommande dust Och drömmen till ridderlig gärning ge lust; Och allt vad mig eldat i liv och i sång, För det vill jag kämpa och segra en gång.

3. Och allt vad som lider hugsvala jag vill, Och allt, som gått vilse, i kärlek se till

Och allt, som är sant, vill jag ge mitt försvar, Om också allena i striden jag var.

4. Men rosorna vissna, som räckas mig här. Till liv, som ej bleknar, en längtan mig tär, Och nöjena sina och ångern blir kvar, Men friden, som varar, jag vet var jag har.

5. Och bär du en längtan som jag, så kom med! Den vårsol, som skiner, så snart skall gå ned, Och hösten har stormar, och vintern har snö; Men vi ha en sommar, som aldrig skall dö.

[G. Bergström. Uppåt.)N:o 90.

Andantino. Arr. av Harald Ericsson.

i. Bliv en Ii - - ten strå - le pä vår mör - ka jord,

Häl - - sa den du mö - ter med ett vän - - ligt ord.

Tid är full av o - - ro, mö - - da och be - - svär.

Sök att stil - - la hjäl - - - - pa den, som bör - - dor bär.

2. Tiden hastigt ilar. Skynda, skynda nu! Andra göra »storverk», Gör det lilla du!

Giv och giv av hjärtat! Mera skall du få. Gud skall dig välsigna Underbart också.N:o 91.

i. On - - da ord! O, låt dem ald - rig I - - från di - - na

läp - par gå, Låt en he - - lig käns - la hind - - ra Dig att

and - ra ska - da så. »Äls - ken var - - and - ra», så sa - - de

Je - sus, Ly - den som barn det Fa - dem be - fällt. »Äls - ken var-and-ra», så sa - de Te - sus, Ly-den som barn, vad han be - fällt.

2. Kärlek är för ren och himmelsk, Vänskap allt för helig är

För att såras och förstöras, Som så ofta händer här. > Älsken etc.

3. Snart ett ord är sagt i vrede Och en sak i ondska gjord, Snart kan kärleksbandet slitas Av ett enda vredens ord. »Älsken etc.

(Psalmisten.)

N:o 92.*)

Varmt. Alice Tegnér.

Mer än dig själv hav kärt ditt hem, Din mo-ders bön, din fa-ders bud, Men

fos - ter - lan - det mer än dem, och mer, långt mer än allt, din Gud.

1

(Z. Topelius.) •) Med tillstånd av förläggaren.N:o 93.

i. Om någon till ont mig lock-a vill, Då sva - rar jag: »Nej, nej, nej!» Mitt

ö - ga, mitt ö - ra, mitt hjär-ta sluts till, Mi - na hän - der de öpp-na sig

ej: Ty jag går till det he - - Ii - ga lan - dets ro, Där ej ont får bo.

2. Och ber man mig synda, ty ingen det ser, Då svarar jag: »nej, nej, nej!»

Ett öga jag vet, som i mörkret ser ner, Och i midnatten slumrar det ej. Han ser, om mitt hjärtas lust och begär Till rättfärdighet är.

3. Men frågar Guds Lamm: »Vill du följa mig?» Då svarar jag: »ja, ja, ja!»

Och frågar mig Herren: »Säg, älskar du mig?» Då suckar jag: »ja, ack, ja!» Fast icke jag redan det fattat har, Dock därefter jag far.

(Sv. Söndagsskolesångb.)N:o 94.

Stilla.

I. Ring - a vat - ten - - dröp - par, ring - a korn av sand,

Bil - - da sto - - ra ha - - vet och det vi - - da land.

Så de små mi - - nu - »- ter, fast så ring - - a," dock

Bil - - da värl - dens åld - - - rar, e - - vig - he - - ter ock.

2. Så ock ringa felsteg leda mänskan av Från rättfärdigheten ned i syndens grav. Ringa verk av kärlek, ringa kärleksord Till ett himmelrike skapa om vår jord.

(Efter engelskan.)N:o 95.

Hurtigt. Georg Stenqvist.

il W

i. Nu vil -ja vi sjung-a, ty nu är det vår, Och fri - gjor - da

bäc - kar - na bru.....sa, Och dim - mor - na sking - ras, och

mörk-ret för - går. Nu nal - kas de ti - - der - na lju ----- sa.

2. Nu vilja vi sjunga, ty nu är det vår, Och livets källor de brusa,

Och lyckliga drömmar de följa dess spår Och måla oss bilder så ljusa.

3. Nu vilja vi tåga med gladeligt mod Mot framtidens skymmande dimma, Och sjunga oss styrka och vilja så god Och famna var levande strimma.

4. Och kämpa mot kyla och tryckande natt, Mot tankar, så hårda och kalla.

Och samla av ljus och av värme en skatt, Tills hösten den nalkas oss alla.

5. Ja, låtom oss leva vårt liv under sång, Om dagarna än bli oss tunga!

Ty då få vi vår uti sinnet en gång Och bli såsom gamla dock unga.

(Ingrid Svensson.)N:o 96.

Felix Körling.

i. Vi ä - ro små och ung - a, Men vi ha luft i lung - a, Fast

ej vi kun - na sjung - a De gam - las sång - er tung - a. Men

med vår e - - gen vi - - sa Vi Ii - - vets mak - ter pri - - sa Och

vid de gam-las si-----da I äd - la stri - der stri - - - - da.

2. Vi vilja le och springa

Och hoppa högt och svinga Och glada sånger sjunga, Förty vi äro unga. Vi vilja visdom lära, Vi vilja bördor bära, De äro ej för tunga, Fastän vi äro unga.

3. Vi vilja gå till striden

Mot ondskans makt i tiden, Mot troll och jättar draga Som i en rolig saga. Oss skall ej trollet fånga, Vi äro små, men många, Vi hålla troget samman Och slåss med fröjd och gamman. (Johan Bergnian.)N:o 97.

Elsa Bengtson. Andante. Arr. av Harald Ericsson.

i. Se, hur blom - mor och fåg - lar dric • ka Käl - lor - nas

vat - - ten rent och klart. Så är ock vat - - ten den

bäs - ta dryc - ken För bar - nen små, det är up - pen - bart.

2. Starka drycker jag ej vill smaka, Ty de mig skänka dåligt mod,

Skada blott kroppens och själens hälsa, Men jag vill bliva båd' stark och god.

3. Jag vill strida mot last, som härjar, Binder uti förnedrings band.

Adel en kämpe jag så vill vara

För Gud, mitt hem och mitt fosterland.

(Elsa Bengtson.)N:o 98.

Glatt. Folkmelodi.

i. Hal - lå! Dig ro - - par so - lens sken Ut i Guds skö-na värld. Kom,

läm-na stu - gåns trång - a bur, Där u - te stäng - er mg - en mur. Kom

med på vand - rings - - färd, Kom med på vand-rings - färd!

2. Hör vinden med det glada sus, Han aldrig vila får.

Och bäcken med de muntra hopp Och älven med det strida lopp, Till havet deras längtan står, Till havet längtan står.

3. Kom med, kom med!

Tag stav i hand 'och vandra fri och glad. Kom, se hur härligt är vårt land I morgonsol, i aftonbrand! Till fjälls vi dra åstad, Till fjälls i solens bad.

(A. T.)N:o 99.

Moderato. IV. A. Mozart:

i. Ut - - i den väck-ra vå - ren Smalt dri - van in - - nan kort, Gud

tog den frus - na tå - ren Från jör - dens ö - - - ga bort. Och

allt var ljust och so-----ligt, Och lär - kan sjöng så glad, Och

bar- nen ha - de ro-----ligt Allt i - - - bland löv och blad.2. Sen kommo sommarns dagar, Då ängen fick sin skrud Med gräs i gröna hagar, Och jorden kläddes brud. Då rodde vi till skären,

Då sprungo vi i skog, Då plockade vi bären, Och roligt var det nog.

3. Sen blev det mörkt om hösten Och stormade på hav,

Och stum blev fåglarösten, Och blomstren föllo av. Det tröskades på logen, Tills skörden var förbi. Bland lingonen i skogen Så roligt hade vi.

4. Så kom den kulna vinter Med fästningar i snön, När skidan lustigt slinter Och bjällran klingar skön. Och brasan brann förtroligt På varma stugans härd, Och barnen hade roligt Också i vinterns värld.

5. Och sen, när drivan gråter Blott du är from och nöjd, Så kommer våren åter Med nya lekars fröjd.

Var årstid har sin trevnad, Vi prisa Gud var dag, Och så förgår vår levnad Allt efter Guds behag.

N:o 100.

Livligt. Th. Söderberg.

1. Sin stig en Ii - ten gos - se gick Och sjöng sin vi - sa då. Hans

gång var lätt och ljus hans blick, Och vi - - san lyd - de så:

2. Tra la la la, se molnet där I guld och silverskrud, Och ängen, o, så grann hon är! Tack, tack, du käre Gud!

3. Kanhända gör han mig en dag Så grann som själva skyn! Tänk om jag blir den störste, jag, I hela kyrkobyn!

4. Men om jag bliver något stort, Gör strax mig liten då, Ty mor har sagt, att himlens port Den öppnas blott för små.N:o 101.*)

Marsch. Mel. från Hälsingland.

1. Vi gå ö - - ver dagg -stänk-ta berg, berg, berg, Som

lå - - nat av sma - rag - der - na sin färg, färg, färg.

Sor - ger ha vi ing - - a, Vå - - ra gla - da vi - sor kling-a, När vi

gå ö - - ver dagg - - - stänk - ta berg, berg, berg!

*) Enligt överenskommelse med originalförl. Abr. Lundquist, Stockholm.2. De gamla, de kloka må le, le, le,

Vi äro ej förståndiga som de, de, de,

Ty vem skulle sjunga

Om våren den unga, Om vi vore kloka som de, de, de.

3. O mänskor, förglömmer er gråt, gråt, gråt Och kommen och följen oss åt, åt, åt.

Se, fjärran vi gånga Att solskenet fånga, Ja, kommen och följen oss åt, åt, åt.

4. De väldiga skogarnas sus, sus, sus

Gå mäktiga som orgeltoners brus, brus, brus,

Och livets vardagsträta

Så lätt det är förgäta Vid de väldiga skogarnas sus, sus, sus.

5. Så gladeligt hand uti hand, hand, hand Nu gå vi till fågel Fenix' land, land, land,

Till ett sagoland, som skiner Av kristaller och rubiner, Nu gå vi till fågel Fenix' land, land, land!

(O. Thunman.)

N:o 102.*)

Dansande. Patrik Gyllenhammar.

1. Sjung, sjung! Det är som-mar-dag! Sjung i de so - li - ga ti-

2. Sjung om allt, som är ljust och ler, Allt som sval-ler och sju-

der! Sjung, sjung dig hjär---te - glad, Sjung, me-dan da - gen

der! Kan-ske hän-der det ald - - -rig mer, Att li - vet till fest dig

*) Ur del I av P. Gyllenhammars sånger enl. överenskommelse med förläggaren.Ii.......der! Nu har ju böl.......jan

bju ------- der! Slut ärna - - - tu -------- rens

bru - - - tit sitt tvång.----------- Nu är ju som - - ma - ren

lång" - - - - - a natt, där tan - - kar - - na ängs - - Ii - ga

in -.......- - - - ne. Sving - a din läng - - tan ut i en

tre -...........va. Nu skall du fäs - ta en ros i din

sång, Lyft mot so - len ditt sin ------.....- ne!

hatt, Nu är det här - ligt att le.....-------- va.

(Ebba Westberg.)N:o 103.

Tempo di marcia. A. P. Möller.

i. Jag äls - kar var fur i sko-gen, Som su - sar i nor - dan - land, Jag

äls - kar var teg, där plo - - - gen Bär vitt - ne om i - dog hand.

2. Jag älskar de vida slätter I solljusets sommarprakt, I vintrarnas stjärnenätter, När stormen till ro sig lagt.

3 Jag älskar de tusen sjöar Och havet, det famnande blå, De klippiga skär och öar, Som väkt emot fienden stå.

4. Ja, du är mig fader, moder,

Så sjunges från strand till strand, Långt mera än syster, broder, Ty du är mitt fosterland.

5. Om än mina drömmar brista, Som kommit ditt hjärta att slå, Jag vill dig dock aldrig mista, Nej, älska dig dubbelt då.

6. Men än svajar Sveriges fana, An friheten bor i Nord.

O, Herre, må du oss dana Till kärlek för fosterjord!

(J. Heims. Fritt efter danskan av N. E. Anjou.)N:o 104.*)

Med kraft Alice Tegnér.

1. Fram - åt, fram - åt, du ung - a ska-------ra, Sjung

2. Ja, här - ligt är det land vi ä-------ga, Vårt

3. Allt ger du oss, du kä - - - - ra, Du

4. Från fäd - rens dar vi ärv - - - de Av

högt din svens - ka sång! Om sång - en får i - bland oss

Sver - ge tryggt och fritt. Flyg sång, flyg öst, flyg väst att

ri - - ka fos - - ter - - land. Kring mid -jan och kring

fri - - het rik en skatt. Det ljus de oss för-

va - - - - ra, då blir ej vä - gen lång. Se, fält och kul - lar

sä - - - - ga: det lan - det, det ; är mitt. Se'n tu - - sen år den

pan - - - nan du bär av järn ett band. Du ger oss vå - ra

värv - - - de får ej bli skymt av natt. Lär oss en kär - lek

*) Med tillstånd av förläggaren.hö - - ra på, och björk och fu - - ror bu-------gån - de stå, och

strand är vår, där fjäl - len tro - - na, bott - nens böl--ja slår, den

skör - dars gull, och sko - gens jät - tar av din mull få

än mer varm till dig, vårt land. Din mo-------ders - - - barm vi

sjön i so - - len glim - - mar, och him - len ly - - - ser blå.

mark, den Gö - - ter bru - - - tit, där Sve - ars kungs - - borg står.

kraft, och for - sen då - - - nar med famn av sil - - - ver full.

ald - - rig ö - - ver - gi - - - ve. Vig till ditt värn vår arm!

(Alice Tegnér.)III. Fosterländska och lyriska sånger. N:o 105.

Med värme. ~ Sara Wennerberg-Reuter,

i. Be-----va - - ra, Gud, vårt fos - - ter - land, Håll ö - - ver

det din stark - hets hand, Var du dess hägn i

strid som frid, I sor - gens som i gläd-jens tid!

2. Här se vi vad som mest är värt, Allt vad vi skatta dyrt och kärt; Ej fjärran finns en bygd, ej när, Som är för oss vad denna är.

3. Här hava våra fäder bott, Arbetat, kämpat, hoppats, trott; Här även vi vår boning fått Med samma liv och samma lott.

4. Gud skydde detta kära land,

Från sjö till sjö, från strand till strand; Sänk över det din milda vård Som sommardagg på rosengård!

5. Låt det få bli och vara ditt, Befolkat, tryggat, glatt och fritt, På karlek bördigt som på råd Och uppfyllt av din

Andes nåd!

(J. L. Runeberg.)N:o 106.

Med kraft och värme. Svensk folkvisa.

i. Du gam - la, du fri - - a, du fjäll - hö - - ga Nord, Du

tys - ta, du gläd-je - ri - ka, skö - - na! Jag häl - sar dig, vä -nas- te

land up - - på jord, Din sol, din him - mel, di - - na> äng - der

grö------na! Din sol, din him-mel, di - na äng-der grö - - - - na!

2. Du tronar på minnen från fornstora dar. Då ärat ditt namn flög över jorden. Jag vet, att du är och du blir vad du var. :,: Ja, jag vill leva, jag vill dö i norden. :,:

(R. Dybeck.)N:o 107.*)

Rask marschtakt. H. Heimer.

i. Sveri - ge är mitt allt på jör - den, In- tet är som Sveri-ge

skönt Med de vi - ta fjäll mot nor-den, Fu - ra - gördlat, norrskenskrönt. Där gå

lf 1 ! f I I '1 Ii

fri - a, stol - ta ström-mar, Klar och blå är in - - sjöns våg,

Där bo fäd-rens stol - ta dröm-mar Än i trög-na sö - ners håg.

*) Enligt överenskommelse med originalförl. Abr. Lundqvist, Stockholm.J

2. Sverige är mitt allt på jorden, Intet är som Sverige rikt; Gav det stundom bark på borden, Var det dock i tro sig likt. Det har bästa malm i bergen, Bästa malm i bröst också, Och i fanan bästa färgen, Solens gull på himlens blå.

3. Hell dig Sverige! Hell dig kära, Bragdekrönta fosterjord! Jag vill kämpa att din ära Kring all världen varder spord. Vart mig vägen än må bära, Blott hos dig är hjärtat fritt! Månget språk kan tungan lära, Hjärtat lär sig endast ditt!

(Harald Jacobson.)

N:o 108.

Friskt. Ida Sahlin. — Sara Wennerberg-Reuter.

i. Nu kling - a högt, du svens-ka sång, Du strömmar friskt likt

käl-lans språng, Som läng-tat fram ur gru - - set. Ur sek-lers natt din

me - lo -di Om-si-der sti-git stark och fri Som ör-nen e - mot lju - - -set.

2. Svenskt är det ord i sången bor, Vi lärde det av far och mor, Från hedenhös det stammar. Vårt gamla språk med malm uti, Lyss, hör du icke hur däri Än fädrens anda flammar?

3. Sjung, sjung, o svenska folk, ja sjung! Fritt är vårt land, vår lott ej tung Att värna Sveriges ära. Hell Sverige, hell vårt fosterland! Vid blågul fana hand i hand Vi dig vår trohet svära!

(Berta Vhnan.)N:o 109.*)

Poco andante. A. Hallen.

i. Vi äls - ka Sveri - ge

med dess kla - ra sjö - ar, Dess fält och sko-gar, ha-vets skär och

ö - - ar, I vå - rars sol, i som - mar - da - gar lju - - sa, I

vint - rars snö, när hös - tens stor - mar bru - - sa. Vi

•) Ur körverket »Sverige». Enligt överenskommelse med originalförl. Abr. Lund- qvist, Stockholm.äl - - ska Sveri - - ge. O, vårt fos - - ter - - land,

Du bin - - der oss med kär - - leks står - - ka

band. v. 2. Vi

> v. 3. Må blod.

2. Vi älska Sverige. Rikt ur fädrens möda Till oss de gyllne skördars frukter flöda. De stödja oss i dagens värn och strider, De sporra oss mot höga löftens tider.

Vi älska Sverige, o, vårt framtidsland, Du binder oss med hoppets starka band.

3. Må Gud beskydda dessa kära nejder

För svek och split, för mörka brödrafejder Samt ge oss kraft att hävda namn och ära Mot våld och väld och våra färger bära På mänsklighetens arbetsfält med mod, Och för dess väl ge hjärtats vanna blod.

(Gustaf Malmberg.)

N:o 110.

Andante. B. Crusell

1. Hell dig, du höga Nord! Hell dig! vår fosterjord! Kraft och mod, Liv och blod Vi offra för din ära. Kraft och mod, Liv och blod Vi offra för din ära. Leve, leve, leve vårt fosterland!

2.

Hell dig, du fria strand! Hell dig, du hjältars land! :,: Enighet, Trofasthet Är dina söners lära! :,:

3.

Hell er, I gamla bärg, Jättar med järn till märg! :,: Fjäll och hav, Aldrig slav I Manhem skola bära! :,: Leve, leve, leve vårt fosterland!

(F. B. Coster.)

N:o 111.

*Energiskt.*Folkmarsch från Orsa i Dalarne.

1.

Mandom, mod och morske män Finns i gamla Sverige än, Kraft i arm och mod i barm, Ungdomsvarm i bardalarm. Ögon blå Då och då Le i blomsterdalar där! Nord, du jordens jättelem, Nord, du milda hjärtans hem!

2.

Toner än från forna dar Ljuda där i skog och dal, Vilda som en storm på hav, Milda som en tår på grav. Lyssnen då Vänner på Hemländsk, hundraårig sång! Lyssnen, älsken, lären den, Sjungen, sjung den själva se'n!

(R. Dybeck.)

N:o 112.

Entusiastiskt. Folkmelodi.

Tågom fram uti striden för fädernesland Mot förtryckarens våldsamma härjande hand. Och mot nordiska folk ännu frihet skall le, Ty åt oss himlen seger skall ge. Tågom fram för vårt land att med svärdet i hand Ifrån fjällar och strand lossa träldomens band, Att med svärdet i hand lossa träldomens band. Tågom fram för vårt fädernesland!

(August Blanche.)

N:o 113.

Andante maestoso. F. Pacius.

1.

Vårt land, vårt land, vårt fosterland, Ljud högt, o dyra ord! Ej lyfts en höjd mot himlens rand, Ej sänks en dal, ej sköljs en strand Mer älskad än vår bygd i Nord, Än våra fäders jord.

2.

Vi älska våra strömmars brus Och våra bäckars språng, Den mörka skogens dystra sus, Vår stjärnenatt, vårt sommarljus, Allt, allt vad här som syn som sång Vårt hjärta rört en gång.

3.

Här är oss ljuvt, här är oss gott, Här är oss allt beskärt. Hur ödet kastar än vår lott, Ett land, ett fosterland vi fått. Vad finns på jorden mera värt Att hållas dyrt och kärt!

(J. L. Runeberg.)

N:o 113.

Andante maestoso. F. Pacius.

1.

Vårt land, vårt land, vårt fosterland, Ljud högt, o dyra ord! Ej lyfts en höjd mot himlens rand, Ej sänks en dal, ej sköljs en strand Mer älskad än vår bygd i Nord, Än våra fäders jord.

2.

Vi älska våra strömmars brus Och våra bäckars språng, Den mörka skogens dystra sus, Vår stjärnenatt, vårt sommarljus, Allt, allt vad här som syn som sång Vårt hjärta rört en gång.

3.

Här är oss ljuvt, här är oss gott, Här är oss allt beskärt. Hur ödet kastar än vår lott, Ett land, ett fosterland vi fått. Vad finns på jorden mera värt Att hållas dyrt och kärt!

(J. L. Runeberg.)

N:o 114.

Med originalförläggarens Abr. Lundquist, Stockholm, medgivande.

Religioso. Ej för långsamt. Ebba Cederstrand.

Lägg vapnen ned! En broder, broder ber om fred, ber om fred. Må plogar smidas av vässade svärd; Må ur krigsåskors remnade sky Vår längtans,vår anings morgon gry. Som lyser frid över hem och härd. Alla, alla sig förena Att som bröder varandra tjäna, Att som bröder varandra tjäna.

2.

Lägg vapnen ned! Guds eget löfte är: :,: jorden fred. :,: Vi kräva det ut i det tecken Du gav, I det tecken med framtidens hopp, Som purpurfärgat spirade opp Ur påsknattens heliga, stilla grav. Alla, alla sig förena :,: Att i kärlek varandra tjäna. :,:

3.

Lägg vapnen ned! Hör fredsropet stiger :,: ur folkens led! :,: Stryk Kains-märket, det nesliga, ut, Det som seklernas blodslag skrev. Må gudamärket, som bortskymt blev, O, må det stråla i stjärnglans till slut. Alla, alla sig förena :,: Att som bröder varandra tjäna. :,:

(Mathilda Roos.)

N:o 115.

Med tillstånd av förläggaren, Fr. Skoglund.

Trohjärtat.Alice Tegnér.

1.

Frihet är det bästa ting, Som sökas kan all världen kring, För den, som frihet kan bära, För den, som frihet kan bära. Vill du vara dig självver huld, Så älska frihet mer än guld. Med frihet följer ära, Med frihet följer ära.

2.

Fågeln värjer egen bur, Så göra ock all vilda djur, Nu märk vad du bör göra, Nu märk vad du bör göra. Gud har dig givit sinn' och själ: Var hällre fri än annans träl, :,: Så långt du kan dig röra. :,:

3.

Ädle svensk, du statt nu fast Och bättra det som fordom brast Och låt dig ej förvända, Nej, låt dig ej förvända. Våga både hals och hand Att frälsa dina fäders land! :,: Gud skall dig tröst väl sända. :,:

(Biskop Tomas. † 1443.)

N:o 116.

Hurtigt. Oscar Åfeldt.

1.

Ut det vida och vidgande ljusa, Ut, där de väldiga vindarna brusa! Rymderna locka Högt över tjocka Och tyngande, skymmande skyars grå In i det fjärran oändIiga blå.

2.

Bort från de många små sorgernas skara! Torka bort tåren och se på det klara Solsken som smeker, Känn hur den leker Den vinande vind, som med piskande slag Själen vill föra från skymning till dag.

3.

Tänk ej på tyngden av timmarnas möda, Se hur de glänsande strålarna glöda! Hör hur den frågar, Blixten som lågar: Säg, vågar du vägen från småsinnets kiv, Ensam dit uppåt till frihetens liv?

(Henny Widström.)

N:o 117.

Tempo di marcia. O. Lindblad

1.

Vintern rasat ut bland våra fjällar, Drivans blommor smälta ned och dö. Himlen ler i vårens ljusa kvällar, Solen kysser liv i skog och sjö. Snart är sommarn här i purpurvågor, Guldbelagda, azurskiftande. Ligga ängarne i dagens lågor, Och i lunden dansa källorne.2.

Ja, jag kommer — hälsen glada vindar — Ut till landet, ut till fåglarne, Att jag älskar dem; till björk och lindar, Sjö och berg, jag vill dem återse, Se dem än som i min barndoms stunder, Följa bäckens dans till klarnad sjö, Trastens sång i furuskogens lunder, Vattenfågelns lek kring fjärd och ö.

(H. Sätherberg.)

N:o 118.

Lugnt.Oscar Åfeldt.

1.

Glittrande sköna vår, Torka var sorgens tår, Kom du med liv och fröjd, Giv oss från himmelshöjd Solsken och värme in Djupt i vårt mörka sinn'.

2.

Lär oss det goda tro, Lär oss i ljuset bo! Giv oss mer mod och hopp, Lär oss att blicka opp Över förgängligt grus Hän mot ett evigt ljus.

3.

Härliga vackra vår, Som över norden går, Giv att vi längta må Upp emot himmel blå, Medan vi sträva här, Kärlek oss svaga lär.

(Henny Widström.) 2.

Ja, jag kommer — hälsen glada vindar — Ut till landet, ut till fåglarne, Att jag älskar dem; till björk och lindar, Sjö och berg, jag vill dem återse, Se dem än som i min barndoms stunder, Följa bäckens dans till klarnad sjö, Trastens sång i furuskogens lunder, Vattenfågelns lek kring fjärd och ö.

(H. Sätherberg.)

N:o 118.

Lugnt.Oscar Åfeldt.

1.

Glittrande sköna vår, Torka var sorgens tår, Kom du med liv och fröjd, Giv oss från himmelshöjd Solsken och värme in Djupt i vårt mörka sinn'.

2.

Lär oss det goda tro, Lär oss i ljuset bo! Giv oss mer mod och hopp, Lär oss att blicka opp Över förgängligt grus Hän mot ett evigt ljus.

3.

Härliga vackra vår, Som över norden går, Giv att vi längta må Upp emot himmel blå, Medan vi sträva här, Kärlek oss svaga lär.

(Henny Widström.)

N:o 119.

Stilla, med buret föredrag.Sara Wennerberg-Reuter.

1.

Skall vad dödsdömt är på jorden, Det, som aldrig uttryck fick, En gång stråla oförgängligt Och få liv av Herrens blick? En gång stråla oförgängligt Och få liv av Herrens blick?

2.

Skall den längtan, som mig brände, Men som måste kvävas här, Väckas upp och fyllas — fyllas, När hos Gud jag hemma är?

3.

Skall den tanke, vilken dömdes Att mot tidens fängsel slå, Utav Gud få frigjord vinge Och de ljusa rymder nå?

4.

Skall vad dödsdömt här på jorden, Det som aldrig uttryck fick En gång stråla oförgängligt Och få liv av Herrens blick?

(Anna H—m Preinitz.)

N:o 120.

O. Rogberg.

1.

Ljuva kärlek, barn av himlen, O, välkommen var! Må den dagen aldrig randas, Då du från oss far! O nej, dröj i våra hjärtan, Helga glädjen, lindra smärtan, Lys oss med ditt ljus! Lys oss med ditt ljus!

2.

Utan kärleks milda skimmer, Ack, hur mörk vår stig, Men vad solglans över livet, När vi äga dig! Barn av himlen, sköna gåva, Här varann vi vilja lova :,: Att dig vårda ömt. :,:

3.

Men när vingarna du lyfter, Ljuva himlavän, För att finna ro hos honom, Som är kärleken, Må vår själ då äga vingar Och en längtan, som oss tvingar :,: Till att följa dig! :,:

(Ina Rogberg.)

N:o 121.

Andante sostenuto. Axel Jacobson.

Hör, klockan ljuder vida kring, Dess toner famna jordens ring. Nu stiger tusende böners ljud: Hör oss kärlekens Gud! Giv åt oss arma din kärleksglöd, Giv styrka i svaghet, liv i död, Giv, att den heliga flamman Smälter hjärtan tillsamman!

2.

Hör, klockan ljuder vida kring! Dess toner famna jordens ring. Nu stiger tusende böners ljud: Hör oss, renhetens Gud! Hela vår själ till ditt tempel vig, Där tanken, en rökelsedoft åt dig, Stiger emot din himmel, Ren genom frestelsers vimmel!

3.

Hör, klockan ljuder vida kring! Dess toner famna jordens ring. Nu stiger tusende böners ljud: Hör oss rättfärdighets Gud. Giv oss det heliga nitets svärd Att rensa lasternas smittohärd, Att draken, den väldiga, krossa, Att syndens trälar förlossa!

4.

Hör, klockan ljuder vida kring! Dess toner famna jordens ring. Nu stiger tusende böners ljud: Hör oss, du fridens Gud! Låt oss få bringa din längtande jord Tron på ditt frälsande, heliga ord! Synder och sorger vike! Komme, o Gud, ditt rike!

(Mathilda Roos.)

N:o 122.

Stilla och bundet.Ida Sahlin. — Sara Wennerberg-Reuter. 1.

O, tänk, jag får vara en liten gren på vinträdets ädla stam. Då strömmar saven i solens sken som liv genom grenen fram. Och blad och blommor och frukt till slut, rikare år från år, från lilla grenen då spricker ut, när trädets sav den når.

2.

Jag blir så bävande rädd ibland, Att ingen gren jag är, Att världens smygande, hala hand Mig bort från stammen skär. Ty var är frukten? Jag ser ej den. Är grenen avskuren då? — Nej, saven känner jag.strömma än. Så är jag en gren ändå! *(Henny Widström.)*

N:o 123.

Stilla.Ida Sahlin.

1. Stjärnor, som tindren, visen mig vägen uppåt mot ljuset och klarhetens sfär. Högt över gruset lyften mitt sinne; evighetstankar er åsyn beskär.

(Astrid Gullstrand.)

2.

Jag blir så bävande rädd ibland, Att ingen gren jag är, Att världens smygande, hala hand Mig bort från stammen skär. Ty var är frukten? Jag ser ej den. Är grenen avskuren då? — Nej, saven känner jag.strömma än. Så är jag en gren ändå! *(Henny Widström.)*

N:o 123.

Stilla.Ida Sahlin.

1. Stjärnor, som tindren, visen mig vägen uppåt mot ljuset och klarhetens sfär. Högt över gruset lyften mitt sinne; evighetstankar er åsyn beskär.

(Astrid Gullstrand.)

N:o 124.

Ej för långsamt.Ellen Pira.

1.

Vem skall så? Vem skall så? Alla, alla, stora och små, Ungdom, som Iivet i solglans ser, Åldring, vars livssol snart sjunker ner, Modern, som kysser en barnmun röd, Fadern, som strävar för hem och bröd, Fattig och rik, vem det vara må, Alla, alla här skola så.

2.

När skall du så? När skall du så Sannings frön var du än må gå. Allt, vad av Gud du som gåva fått, Allt, som är ädelt och skönt och gott, Ord, som kan skänka de sorgsna tröst, Sång, som kan lätta de kvalda bröst. Allt, som är rent, som. du längtar nå, Ärligt, troget det skall du så.

3.

Var skall du så? Var skall du så? Var du hoppas ett hjärta nå. Rikedoms guldglans, armods natt Finnes på fältet, där Gud dig satt. Lidande hjärtan kan skänkas hopp, Härliga skördar kan spira opp. Var det finns jordmån för minsta strå, Ärligt, troget där skall du så.

4.

När skall du så? När skall du så? Morgon, middag, kväll också, Så, tills ej mera oss bringas bud Om själar, som icke ha funnit Gud, Tills ej mer famlas på vilsen led, Tills ej mer stoftet oss tynger ned. Så, tills du hörer, när hem du nått, Ärligt, troget min säd du sått.

(Bearb. av *Anna H—m Preinitz*)

N:o 125.

Övers. intagen med Frälsningsarméns tillåtelse.

*Andante.*Dansk folkmelodi.

1.

Kärlek från vår Gud Flödar till oss ut Som en källa djup och ren. I dess bölja klar, Stilla underbar, Gömmes Iivets ädelsten.

2.

Kärlek från vår Gud Som en smyckad brud Kommer ljuvlig till oss ned. Öppna blott din famn, Kom i Jesu namn. Hela himlen för den med.

3.

Kärlek från vår Gud Är det stora bud, Intet större finns än den. Bliv däri alltid. Och du har Guds frid, Ty Gud själv är kärleken.

(Jens Schörring.)

N:o 126.

Andante. H. R. Bishop.

1.

O, hem, min tillflykt ljuva, långt mer än skatter värd, I glädje och i smärta jag längtar till din härd. Den stora vida världen, den är så kall och tom, Men hemmet är en himmel, en fridlyst helgedom. Hem, hem, o ljuva hem, Ej finns en plats på jorden, Så skön som du, mitt hem!

N:o 127.

Adagio. Joël Blomqvist. 1.

Min konung, om du komma vill I gryningens skälvande strimma, När drömmande står Iivets träd Och daggdroppar glittra och glimma: Min koung, skön är Iivets vår, Men jublande med dig jag går.

2. Min konung, om du komma vill, När solen står högt över fjällen, När mitt i livets kamp jag står Och fjärran ännu synes kvällen: Min konung, kär är kampen mig, Men jublande jag följer dig.

3.

Min konung, om du komma vill, När dagen mot natten är liden, Och livets sol går stilla ned Och sårad jag blivit i striden: Min konung, ljuv är vilan mig, Och jublande jag följer dig.

4.

Min konung, kom, när helst du vill! Jag vet, du har mätt mina dagar. Blott giv mig nåd att trogen stå, Så länge du, Herre, behagar! Ty störst av allt det är för mig I liv och död få följa dig. *(Anna H—m Preinitz.)*

N:o 128.

Lento. Ida Sahlin.

Herre, jag tackar Dig; Djupt har Du sårat mig, Men blott till liv. Herre, jag tackar Dig! Mitt har du burit mig. Mitt stöd förbliv!

2.

Herre, jag tackar Dig; Frid har Du givit mig Under min sorg. Herre, jag beder Dig, Att Du nu sluter mig In i Din borg.

(*Munck.* Övers. av *I. Rogberg.*)

N:o 129.

Hosianna, Davids son! Välsignad vare han, Välsignad Davids son, som kommer i Herrans namn. Hosianna! Hosianna, Välsignad Davids son, som kommer i Herrans namn!

Maestoso. C. J. Vogler.

N:o 130.

Ej för långsamt. Sara Wennerberg-Reuter.

v. 1.

Tag vara på den korta vackra våren, Din tankes kraft, ditt sinnes rikedorn, Din längtans glöd, din kärleks rika blom, De löftesrika åren!

v. 2.

Vem vet, om sommar följer dem? Du minnes ju vad sagan täljde om den sommar, vilken aldrig kom, vars löje dog i tåren.

v. 3.

Det ligger över denna drömmens tid ettskimmer utav helg, en namnlös skärhet, likt glittret över daggstänkt hult och lid, Likt glittret över daggstänkt hult och lid.

v. 4.

Tag vara, svunnen dag ej stiger mer; den tycktes kanske dröja i din närhet, men sjönk för alltid tyst i havet ner, Men sjönk för alltid tyst i havet ner.

(Ida Granqvist.)

N:o 131.

Andantino.Gustaf L. Ribbing.

Låtom oss älska varandra, ty kärleken är av Gud . Låtom oss älska varandra, ty kärleken är av Gud, av Gud. Och var och en, som älskar, är född av Gud och känner Gud. Den, som icke älskar, han känner icke Gud, icke Gud, ty Gud är kärlek. Låtom oss älska! Ty kärleken är av Gud! Låtom oss älska! Ty kärleken är av Gud! Av Gud, av Gud!

N:o 132.

Med originalförläggarens, Abr. Lundquist, Stockholm, medgivande.

Andante.Valborg Lundberg.

Si, jag bådar eder glädje, den allt folket vederfaras skall, ty i dag är eder född Frälsaren, Herren i Davids stad.**Kör.** *Più andante.*

Ära vare Gud i höjden, Herren Gud uti höjden. Friden blive evigt på jorden, människorna ett gott behag. Frid på jorden, frid på jorden, männi skorna ett gott behag.

N:o 133.

För solo och blandad kör utgiven av Elkan & Schildknecht, Emil Carelius förlag.

Andante cantabile.Michael Prätorius. (1571 —1621.)

1.

Det är en ros utsprungen av Jesse rot och stam, av fädren ren besjungen den står i tiden fram, och bär en blomma blid Mitt — i den kalla vinter i midnatts mörka tid.

2.

Om denna ros allena ljöd förr Esaie' ord att född av jungfrun rena den frälsa skall vår jord, av Herrens nåd och makt, Oss detta under skedde, som oss profeten sagt

3.

Den späda rosen fina, som doftar salighet, I mörkret månde skina, besegra dunkelhet; Sann Gud men också man, Oss arma mänskor frälsa från synd och död han kan. *Kör:* Oss arma mänskor frälsa från synd och död han kan.

4.

O, Jesus, dem som klaga i denna jämrens dal, Nu med din hjälp ledsaga till faderns fröjdesal. Ja, i din faders hus, Låt oss dig evigt lova i salighet och ljus. *Kör:* Låt oss dig evigt lova i salighet och ljus.

N:o 134.

Uttrycksfullt. Sara Wennerberg-Reuter.

1.

Vingar, vingar! Vid de orden Går en suck utur mitt bröst. Och så starkt mig längtan fyller, Att mig svika ord och röst.

3.

Den späda rosen fina, som doftar salighet, I mörkret månde skina, besegra dunkelhet; Sann Gud men också man, Oss arma mänskor frälsa från synd och död han kan. *Kör:* Oss arma mänskor frälsa från synd och död han kan.

4.

O, Jesus, dem som klaga i denna jämrens dal, Nu med din hjälp ledsaga till faderns fröjdesal. Ja, i din faders hus, Låt oss dig evigt lova i salighet och ljus. *Kör:* Låt oss dig evigt lova i salighet och ljus.

N:o 134.

Uttrycksfullt. Sara Wennerberg-Reuter.

1.

Vingar, vingar! Vid de orden Går en suck utur mitt bröst. Och så starkt mig längtan fyller, Att mig svika ord och röst.

Vingar att jublande uppåt få fara, Vingar att bada i solljuset klara!

2.

Vingar, vingar! Ack, mig griper Längtan till min sällhets dag, Då min själ skall frigjord höja Sig på starka vingeslag. Tankar, som grubblande bundits vid gruset, Stiga då jublande upp emot ljuset.

3.

Vingar — att ur döden, graven Lyftas till Guds himmelrik', När som hemlandsklockor ringa För min själ som ljuv musik. Vingar! De fängslande länkarna brista, Vingar, o Gud, du mig ger i det sista.

(Anna H—m Preinitz.)

N:o 135.

*Livligt.*Arr. av *G. B—t.*

Nu är det sommar, Hurra, hurra! Nu få vi sjunga: Tra-la-la-la-la-la. Nu få vi skynda till skog och äng, Och där vi ta oss en munter sväng. Tra-la-la-la-la-la, Nu är det sommar! Hurra, hurra!

N:o 136.

Raskt. Sara Wennerberg-Reuter.

O, Sverige, o, Sverige, bland jordens land Är du det skönsta av alla Det susar så milt i skogens frid, I öster, i väster står fri din strand. Där havets vågor de svalla! Det susar i skogen, Det brusar så vilt: där går älven strid! Där bygger och bor uti dal och kring sjö Ett folk, som för konung och land ville dö, Som tröstar på Gud för sin frihet och sin ära!

(Ida Sahlin.)

allargando.

N:o 137.

Adagio. Beethoven.

1.

Tonernas vågor, Himmelska lågor, Fylla med tjusning hela mitt bröst. Såren ej blöda, Tårar ej flöda; Hjärtat hugsvalas av lugnande tröst.

2.

Ljuvligt de svalla, Tonerna alla, Gunga så skönt till främmande land. Mäktigt de strömma, Låta oss glömma Smärtornas alla betungande band. *allargando.*

N:o 137.

Adagio. Beethoven.

1.

Tonernas vågor, Himmelska lågor, Fylla med tjusning hela mitt bröst. Såren ej blöda, Tårar ej flöda; Hjärtat hugsvalas av lugnande tröst.

2.

Ljuvligt de svalla, Tonerna alla, Gunga så skönt till främmande land. Mäktigt de strömma, Låta oss glömma Smärtornas alla betungande band.

N:o 138.

Allegretto.Alice Tegnér.

1.

I sanningens soIiga nejder, där vilja vi bygga och bo. Vi gå genom strider och fejder fram, fram med hopp och vår ljusa tro! Vi vilja med trofasta händer slå en ring av vårt Vita Band. Välsignelse himlen, ja himlen sänder över älskat, över älskat fädernesland.

2.

Och målet, som hägrar i tiden, det strålar vid synkretsens rand, Det eldar och manar till striden fram, fram för Gud, hem och fosterland! Vi vilja med trofasta händer slå en ring av vårt Vita Band. Välsignelse himlen, ja himlen sänder över älskat, över älskat fädernesland.

N:o 139.

Andante. J. Naater.

Kvällen, nattens härold vorden, Sänker sig till trötta jorden. Nu är dagens möda slut, Nu är dagens möda slut. Klockan sina toner sänder, Knäpp tillsammans dina händer, Herre över värld och tid, Sänd till oss din himlafrid.

N:o 140.

Allegretto. Ida Sahlin.

1.

Trycker dig vintern lång, Kommer väl vår en gång, Kommer med böljors brus, Kommer med doft och ljus, Vaknar ditt hjärta med fröjd på nytt, Jublar att Iivets dag ÄntIigen åter grytt,

2.

Ligger din glädjes glöd Slocknad i natt och nöd, Tyngd under sorg och snö, Räds ej, den kan ej dö. Solljuset isen till tårar smalt. Livet har kärleks makt. Den kan förvandla allt.

(E. Lundberg.)

Herre över värld och tid, Sänd till oss din himlafrid.

N:o 140.

Allegretto. Ida Sahlin.

1.

Trycker dig vintern lång, Kommer väl vår en gång, Kommer med böljors brus, Kommer med doft och ljus, Vaknar ditt hjärta med fröjd på nytt, Jublar att Iivets dag ÄntIigen åter grytt,

2.

Ligger din glädjes glöd Slocknad i natt och nöd, Tyngd under sorg och snö, Räds ej, den kan ej dö. Solljuset isen till tårar smalt. Livet har kärleks makt. Den kan förvandla allt.

(E. Lundberg.)

N:o 141.

Enligt överenskommelse med originalförl. Abr. Lundqvist, Stockholm.

Andante con espressione.Wilh. Lagercrantz. Arr för damkvartett av *Sara Wennerberg-Reuter.*

Toner, som skänken den lidande tröst, Fyllen med svalla vågor mitt bröst, Toner, som byten all oro i frid, Stämmen till vila min ängslan och strid!

Toner, som gömmen minnet, O, må er saga bli min gäst, Toner, som sjungen evighetshopp, Lyften min blick emot himmelen opp! Lyften min blick emot himlen! Mot himmelen opp!

N:o 142.

Allegro energico.Otto Olsson.

1.

Vi samlas här till ädel strid för älskad fosterjord, en strid i frid, en strid för frid, för skönare och bättre tid än någonsin ännu var spord bland fjällarna i nord.

Lyften min blick emot himmelen opp! Lyften min blick emot himlen! Mot himmelen opp!

N:o 142.

Allegro energico.Otto Olsson.

1.

Vi samlas här till ädel strid för älskad fosterjord, en strid i frid, en strid för frid, för skönare och bättre tid än någonsin ännu var spord bland fjällarna i nord.

2.

Friskt, mod därtill! Friskt mod var man och raskt framåt det går. Det verk med fröjd man griper an, med kraft och mod fullbordas kan men den som intet säde sår, han intet skörda får.

3.

Framåt till sådd, till gyllne skörd för våra söners dar. Ens röst är svag, men sammanförd de mångas röst kan varda hörd skall ljuda hög och stark och klar, skall ljuda för en var.

(Johan Bergman.)

N:o 143.

Kraftigt. Arr. av *G. B—t.*

1.

I, nykterhetens sanna vänner, Stån upp, nu gäller det framåt! Kring eder mördas barn och männer; Hör deras rop och bittra gråt, Hör deras rop och bitt ra gråt! Skall dryckenskapen få föröda Med fräck och blodbesudlad hand Vårt värn, vårt folk, vårt fosterland? Skall frid och sällhet här förblöda? Framåt, fram åt! Med sanningen omgjordade vi gå. Framåt, framåt! Med tro och bön till sist vi seger få.

2.

Ej mod och kraft oss skola svika, Vårt bröst är varmt av kärleksglöd; För ljusets makt skall mörkret vika, :,: Som fyllt vårt land med brott och nöd. :,: Vårt land har länge nog fått lida Av dryckenskapens syndaflod, Som har borttagit dygd och mod Med vågor, grumliga och strida. Framåt etc.

N:o 2 b.

Temfio di marcia.J. Olof Lindberg.

Döttrar av Sverige resen er alla, följen vårt glänsande vita baner. Ren är dess färg som de flingor som falla, Aldrig i stoftet vi sänka det ner. Döttrar av Sverige, räck ut edra händer, dragen de sjunkna till kärlekens Gud. Visen de unga, att skönhet och styrka givs blott det folk, som vill följa hans bud. Gud är vår konung och hemmet

vår borg, Sverige vårt hemland i

glädje och sorg, trohet och renhet ej Sverige kan mista aldrig i last får det sänka sig ner. Döttrar av Sverige, tills hjärtana brista följen vårt glänsande vita banér. *(Anna H—m Preinitz.)*

N:o 3 b.

Andante.O. Merikanto.

För Gud, för hemmet, för vårt fosterland, Är Vita Bandets valspråk. Främst för Gud. O, vil ket ord! Står hjärtat ej i brand Vid tanken: vi få lyda Herrens bud? För Gud, för Gud. O Gud.

N:o 7.

1.

Vita Band! Hjärta, hand Giv för Gud, för hem och fosterland! Har du känt ditt hjärtas glöd Flamma inför jordens nöd, Vill du i Guds rike dela friden, Giv dig då frimodigt ut i striden För ditt land, Vita Band!

2.

Heligt mod! Gud är god, Rik i trohet, kraft och tålamod. Han sitt eget verk till slut Skall till seger föra ut; Stråla ej de dyra löftesorden: »Äran åt vår Gud och frid på jorden!» Heligt mod! Gud är god!

(Elsa Bengtson.)

N:o 33.

1.

Dag över Sverige! Mörkrets makter vike! Närmre, allt närmre komme ljusets rike Molnen att skingra och att sönderrycka Bojor, som trycka.

2.

Dag över Sverige! Att det målet hinna Skynda till verket varje man och kvinna. Arbete finns för far, för grånad moder, Syster och broder.

3.

Dag över Sverige! Segerns ljusa strimma Hoppfullt i fjärran se vi redan glimma. Frukten må skörda utav våra strider Kommande tider.

(Blåbandssångb.)

N:o 7.

1.

Vita Band! Hjärta, hand Giv för Gud, för hem och fosterland! Har du känt ditt hjärtas glöd Flamma inför jordens

nöd, Vill du i Guds rike dela friden, Giv dig då frimodigt ut i striden För ditt land, Vita Band!

2.

Heligt mod! Gud är god, Rik i trohet, kraft och tålamod. Han sitt eget verk till slut Skall till seger föra ut; Stråla ej de dyra löftesorden: »Äran åt vår Gud och frid på jorden!» Heligt mod! Gud är god!

(Elsa Bengtson.)

N:o 33.

1.

Dag över Sverige! Mörkrets makter vike! Närmre, allt närmre komme ljusets rike Molnen att skingra och att sönderrycka Bojor, som trycka.

2.

Dag över Sverige! Att det målet hinna Skynda till verket varje man och kvinna. Arbete finns för far, för grånad moder, Syster och broder.

3.

Dag över Sverige! Segerns ljusa strimma Hoppfullt i fjärran se vi redan glimma. Frukten må skörda utav våra strider Kommande tider.

(Blåbandssångb.)